

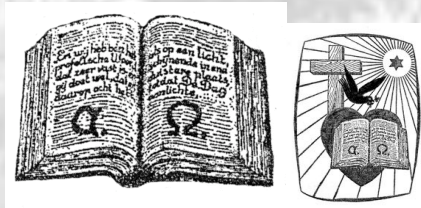
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u dit seminar te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door dit seminar wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van dit seminar zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van dit seminar of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u dit seminar gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in dit seminar tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Seminar: Abraham, de weg van gehoorzaamheid.

Laten wij eerst lezen uit het Woord van God, en wel Gal. 1: 6-10. *“Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt! Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt! Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn”.*

Vervolgens Gal. 3:1-14. *“O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd, wie Jezus Christus toch als gekruisigde voor de ogen geschilderd is? Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof? Zijt gij zó onverstandig? Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt gij nu met het vlees? Was het dan tevergeefs, dat gij zoveel hebt ondervonden? Ware het slechts tevergeefs! Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, (doet Hij dit) ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?”*

Op dezelfde wijze heeft ook Abraham God geloofd en het is hem tot gerechtigheid gerekend. Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn. En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden. Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham.

Want allen, die het van werken der wet verwachten, liggen onder de vloek; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat door de wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk; immers, de rechtvaardige zal uit geloof leven. Doch bij de wet gaat het niet om geloof, maar: wie dat doet, zal daardoor leven.

Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt. Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof”.

In de Galatenbrief krijgen we bijzonder de onderwijzing van de apostel Paulus, gedreven door de Heilige Geest, over het waarachtige evangelie. Want er is maar één evangelie. We krijgen ook de waarschuwing om wakende te zijn, want al in de dagen van Paulus waren er valse predikers, die het evangelie van Jezus Christus verdraaiden en eigenlijk een ander evangelie gingen brengen en dat was de list van den duivel.

We willen dit nader bekijken, want juist wij leven in een tijd dat er veel evangelie verkondiging is, maar kunnen we de geesten onderscheiden, wat het werkelijke evangelie is?

In Rom. 1:16 lezen we: *“Want ik schaam mij het evangelie niet, want het is een kracht Gods tot behoud, voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek”.*

Het waarachtige evangelie is een kracht Gods, maar al het andere, afwijkende evangelie is krachteloos. Het gaat om de kracht van God, Die ons alleen kan redden en behouden, Die ons alleen van een zondaar tot een kind van God kan maken. Om deze kracht van God gaat het in de Schrift.

Paulus schrijft in Ef. 1:19. *“en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven naar de werking van de sterkte Zijner macht”.*

Paulus moet hier, door de Heilige Geest niet alleen spreken van de kracht Gods, maar van de overweldigende grootte van Zijn kracht en hoe overweldigend groot die kracht is aan ons. Tweemaal de overtreffende trap, niet alleen kracht Gods of grote kracht Gods, maar overweldigend grote kracht Gods. En die werkt door het evangelie en de prediking van het geloof.

Gelijk Paulus het ook zegt in 1 Cor. 4:20. *“Want het koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, maar in kracht”*. Hoe gaat deze overweldigende kracht Gods in ons werken? Want we hebben dat nodig, wij zijn van onszelf immers krachteloos! Door de Geest van God Zelf, die door Zijn Geest in ons komt wonen, God de Vader en God de Zoon.

Door de profeet Zacharia laat God het al verkondigen in Zach. 4:6. *“Niet door kracht van mensen, niet door geweld van mensen, maar door Mijn Geest zal het geschieden”*.

En de Here Jezus spreekt er nog eens nadrukkelijk over, voordat Hij ten hemel vaart, tot tweemaal toe. Eerst in Lucas, aan het eind, maar ook in Hand. 1:8 staat: *“Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt”*.

In Gal 3 laat Paulus de gemeente van Galatië dit nog eens duidelijk weten, vers 2. *“Dit alleen zou ik van u willen weten, hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet of van de prediking van het geloof”?*

Ze hebben de Geest van God immers in zich ontvangen, de Geest van het zoonschap, waardoor de Vader en de Zoon woning in hen gaan maken op de prediking van het geloof, toen ze tot het geloof kwamen. En dan in vers 5 herhaalt hij: *“Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, doet Hij dit ten gevolge van werken der wet of van de prediking van het geloof”?*

Niet alleen hebben zij de Heilige Geest ontvangen, toen zij onder de prediking van het geloof, het rechte evangelie, tot het geloof kwamen; de Schrift zegt ons ook, dat we voortdurend vervuld blijven met de Heilige Geest en aangedaan worden met die kracht van omhoog door die prediking van het geloof.

In vers 5 staat in de Griekse grondtekst eigenlijk dit: *“Die u voortdurend de Geest schenkt en krachten onder u werkt”*. Die Geest wil bezit van ons nemen en Hij wil ons vervullen, maar dat doet Hij door de prediking van het geloof.

Nu willen we met elkander zien, wat dan de inhoud van dat waarachtige evangelie is, de inhoud van de prediking van het geloof. Paulus gaat in Galaten 3, door de Heilige Geest, Abraham tot voorbeeld stellen en schrijft in vers 6: *“Op dezelfde wijze heeft ook Abraham God geloofd en het is hem tot gerechtigheid gerekend”*.

Abraham leefde uit dit geloof, wat God in hem ingewerkt had door de Heilige Geest. Hoe had Abraham dat geloof ontvangen? En door dat geloof de kracht van de Heilige Geest? Vers 8. *“En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd”*.

Hoor goed toe: God heeft aan Abraham al dit evangelie verkondigd. En wat was dit dan voor een evangelie? Laten we dat eens nader met elkaar bekijken.

Maar eerst wil ik u er nog op wijzen, dat God inderdaad aan Abraham dit evangelie heeft verkondigd, wat na de Pinksterdag in een grote volheid door de Heilige Geest, door de apostelen werd verkondigd. De Here Jezus Zelf getuigt hiervan; want in Joh. 8:56 zegt Hij. *“Uw vader Abraham heeft zich er op verheugd Mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd”*.

God heeft Abraham Zijn dag, de dag van de Messias laten zien en Abraham heeft die gezien en zich erover verblijd. Dat is wonderbaar en we zullen uit de Schrift zien, hoe God Abraham de Dag van Jezus Christus toonde.

Zo heeft God aan Abraham van tevoren dat evangelie verkondigd en dan staat er in Gal 3:14. *“Zo is de zegen van Abraham ...”*. Abraham ontving die wonderbare zegen van God, omdat God uit genade hem al de Dag toonde van Jezus Christus, dat evangelie, waardoor Abraham tot geloof kwam en bezitter werd van de volle zegen.

“Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden, door het geloof”. De belofte des Geestes, o, dat wonderbare, Christus in ons, Christus onder ons, de hoop der heerlijkheid. Hij in ons, door de Heilige Geest.

We willen nu de inhoud van dit evangelie nader bezien. Ik heb vijf punten opgeschreven.

De hoofdinhoud van dit evangelie, het grote fundament is de Zoon der belofte, dat is dát zaad van Abraham, Jezus Christus en Die heeft God ook aan Abraham verkondigd. Galaten 3 laat dat duidelijk zien, als Paulus door de Heilige Geest, daar moet neerschrijven, Gal. 3:16. *“Nu werden aan Abraham beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud, en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus”.*

Dat Goddelijk zaad, de enige mogelijkheid voor ons, die dood liggen in zonde en misdaden, totaal onvruchtbaar, onnut, om tot waarachtig nieuw leven te kunnen komen en een kind van God te kunnen worden. Dat kan alleen, als in ons natuurlijk hart, dat dood is, het Zaad van God binnen komt en dat Zaad Gods is Jezus Christus, de Zoon der belofte en dat is de hoofdinhoud, de hoeksteen van het waarachtige evangelie.

Elk evangelie, dat Jezus Christus niet centraal stelt, in het middelpunt van de ganse prediking, is een ander evangelie, en wie het predikt, staat onder de vloek.

Het tweede punt, waar Paulus op wijst, geeft ons een bijzondere toetssteen of proefsteen, om te zien, of we met het waarachtige evangelie te doen hebben. Dat vinden we in Gal. 1:6-10. *“Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien.*

Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt! Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt! Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn”.

De toetssteen van het waarachtige evangelie is de genade, de genade Gods. Als de boodschap, de prediking ergens de genade uitsluit of vermengt met de wet, als een middel voor onze redding en behoudenis, voor onze rechtvaardiging, heiligmaking en verlossing, dan is het een ander evangelie en wie dat predikt staat onder de vloek.

Ook als men het feit van de absolute verlorenheid, het volkomen dood liggen in de zonde van de mens loochent in de prediking, verkondigt men een ander evangelie, want dit feit, dat wij van onszelf volkomen verloren zijn, dood in de zonde, is de reden, dat de mens alleen door de genade van God behouden kan worden. Dit feit is de oorzaak en de grond van de genade, de enige mogelijkheid en gelegenheid. Laten we dat wel goed toetsen.

Ook Abraham kreeg dit evangelie verkondigd. Paulus zegt in Ef. 2:8. *“Want door genade zijt u behouden, door het geloof, en dat niet uit u zelf: het is een gave van God”.*

Immers, het centrale middelpunt van dat waarachtige evangelie, waar het om gaat, is de Zoon der Belofte en als God dan in de volheid des tijds Zijn Zoon uitzendt, tot onze redding en verlossing, wat lezen we dan in Joh. 1:16-17. *“Immers uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade. Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden”.*

Dat is de enige mogelijkheid voor de redding van de mens en daarom werd het Woord Gods, Gods enige Zoon, vlees, opdat de genade door Hem zou worden. Wij ontvangen uit Hem genade, niet alleen eerst genade tot onze redding, maar genade op genade om staande te blijven in het geloof, om

geheiligd te worden en van overwinning tot overwinning te gaan, genade om tenslotte te worden gelijk Hij is. Het is alles, alles uit genade, God schenkt het u in Hem, Die Hij daarvoor zond.

Daarom: uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, zelfs genade op genade, want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus geworden. In veel vertalingen staat gekomen, maar ze zijn door Hem geworden.

Het grote onderscheid tussen wet en genade is, broeders en zusters, dat de wet is verbonden met Mozes en de genade met Jezus Christus. De wet is verbonden met de werken, die de mens moet doen, n.l. de geboden der wet houden.

De genade is verbonden met het geloof in het grote, volbrachte werk Gods en de werken, die God nog steeds doet. Een verloren zondaar herscheppen in een zoon van Hem, dat zijn de grote werken Gods, daarvoor kwam de Heilige Geest.

Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, toen dat grote werk, dat fundament gelegd was, de kruisdood van Jezus Christus en Zijn opstanding en Zijn kostbaar bloed, dat Hij daar gestort had, eer Hij terug ging naar de Vader.

Toen die genade dus geworden was, stortte Hij die Heilige Geest uit op de Pinksterdag en zo werden allen vervuld met de Heilige Geest. En wat gingen ze spreken door die Geest? Ze spraken allen van de grote werken Gods; niet onze werken, nee, Zijn werk.

Zegt Paulus het ook niet in Titus 2:11-15. *“Want de genade Gods is verschenen, heil brengend voor alle mensen, om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven”*.

Ja, in Jezus Christus, het centrale middelpunt van het waarachtige evangelie der genade. De genade voedt ook op. Ja, we kunnen het niet van onszelf, die oude mens overgeven in Zijn kruisdood en in deze boze, zeer goddeloze wereld als kinderen Gods leven, maar de genade bewerkt dat in ons. Vers 13: *“verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland Jezus Christus”*.

Hij is God in het vlees, die grote God en door die genade, die nu in Hem geworden is, is die overweldigende grote kracht van God voor u en mij gekomen. Hij wil u en mij in bezit nemen en wat onmogelijk is bij mensen, is toch mogelijk bij God.

Vers 14. *“Jezus Christus, Die zich voor ons heeft gegeven, om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen, een eigen volk, vol ijverig in goede werken”*.

Ook in de Galatenbrief wijst Paulus daar op. Wat was er met die Galaten aan de hand? Daar waren predikers gekomen, die een prediking van Jezus Christus brachten, maar ze vermengden die met de wet. Je moet ook nog wat er bij doen, anders kun je er niet komen en in dit geval was dat, dat ze zich moesten laten besnijden.

En wat zegt Paulus in Gal. 2:21. *“Ik ontnem aan de genade Gods haar kracht niet; want indien er gerechtigheid door de wet is, dan is Christus tevergeefs gestorven”*.

Het is niet door kracht, niet door geweld van de mens, maar door Mijn Geest, zegt God, dat het zal geschieden en daarom wordt deze Heilige Geest, de Geest der genade genoemd. Alleen als u uit genade wilt gaan leven en u zich in die genade Gods overgeeft, kan Gods Geest in u gaan werken.

Zolang u zichzelf nog ergens wilt handhaven en zelf iets aan uw rechtvaardiging, verlossing en heiliging wilt toedoen, moet de Geest van God zich bedroefd terug trekken, want geen vlees zal roemen.

In Hebr. 10:29 wordt de heilige Geest, de Geest der genade genoemd; daar staat geschreven: *“Die de Geest der genade gesmaad heeft”*. Want we weten, wat een hardnekkig volk Israël is en hoewel het de

wonderen en tekenen van God heeft gezien, vanaf de uittocht uit Egypte door de loop van vele eeuwen heen, blijft het hardnekkig.

En toch komt God met dit volk eens klaar, weet u dat? En weet u wanneer? Wanneer zij in eigen kracht zijn vastgelopen en het niet meer kunnen. Als ze gaan beseffen: we zijn ten ondergang gedoemd, want ook de werken van de wet baten ons niets. En als ze dat gaan belijden, dan komt het grote wonder; dan wordt dat volk op één dag opnieuw geboren en wordt het straks in het komende rijk, het grote, zegen brengende volk voor alle volkeren.

Waardoor komt dat? Zegt de profeet Zacharia het niet? Zach. 12:10. *"Ik (zegt God) zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade"*.

Dat zal zijn als Israël zich verootmoedigt en verbroken is, wetende: we zijn verloren. Als het niet meer steunt op iets dat van henzelf is. *"Ik zal over het huis van David uitgieten en over de inwoners van Jeruzalem, de Geest der genade en der gebeden: en zij zullen Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben en over Hem een rouwklacht aanheffen, als de rouwklacht over een enig kind"*.

Paulus moet het ook zeggen tot de Galaten, die weer een deel van de wet gingen invoeren in de prediking. Gal. 3:3. *"Zijt gij zo onverstandig? Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt ge nu met het vlees"?*

Zo gauw we de genade ergens uitsluiten, komen wij weer in het vlees. Het gevolg is: krachteloosheid. Paulus zegt in Gal. 5:4-5. *"Gij zijt los van Christus, als gij door de wet gerechtigheid verwacht; buiten de genade staat gij. Wij immers verwachten door de Geest uit het geloof de gerechtigheid, waarop wij hopen"*. Die Geest, die ook de Geest der genade is.

Overdenkt u deze twee punten. Het eerste punt: het ware evangelie stelt de Zoon der belofte, het Zaad Gods centraal, ja, het verkondigt Hem, Die ons alles is geworden van God, uit Wiens volheid wij nu ontvangen genade op genade en daardoor ook geloof tot geloof. In Hem woont immers al de volheid van God lichamenlijk en gij hebt die volheid verkregen in Hem. O, wonderbare genadegave Gods.

Het tweede punt: de toetssteen, waaraan wij kunnen toetsen, of dat evangelie wat ergens gebracht wordt, werkelijk de juiste prediking is, de genade Gods. Zo werkt Gods kracht in Zijn kinderen.

Dit evangelie nu heeft God tevoren ook aan Abraham verkondigd. In Gal. 3:8b staat geschreven: *"heeft God tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd"*.

We hebben gezien, hoe ook de Here Jezus dit nog eens bevestigd heeft in Joh. 8:56, waar Hij zegt dat Abraham Zijn dag gezien heeft, de grote dag van de Here Jezus in Zijn vleeswording, Offerdood, Opstanding, Hemelvaart en ook Wederkomst.

Hoe heeft God hem dit nu verkondigd? Niet alleen in woorden, in de prediking die Hij tot Abraham sprak, maar ook in een wonderbare, goddelijke illustratie, in voorbeelden, waarin God Abraham leidde in zijn leven, zodat heel het aardse leven van Abraham onder leiding van God een prediking werd.

Inderdaad, de hoeksteen van dit evangelie is het Zaad der belofte, de Zoon; maar dit evangelie heeft ook drie hoofdpijlers op deze hoeksteen, waarvan er niet één gemist kan worden. De prediking des geloofs moet Jezus Christus prediken met Zijn drie hoofdpijlers te weten:

De boven natuurlijke vleeswording van de Zoon (dat kan niet gemist worden)
Het offer van de Zoon in Zijn offerdood en opstanding.
Zijn wederkomst, waardoor wij ook het erfdeel zullen verkrijgen.

Dat evangelie heeft God aan Abraham verkondigd. We beginnen met de eerste hoofdpijler, God beloofde immers dat Zaad aan Abraham en we hebben al gezien, dat slaat op Christus; maar God illustreerde het door die directe zoon, die uit Abraham geboren zou worden.

Abraham zou immers een illustratie worden van God de Vader, de vader van alle gelovigen. Maar zijn zoon Isaäk zou een illustratie worden van de Zoon der belofte, Die met de Vader eeuwig God is en daarom lezen we ook in Rom. 4:18. *“En hij (d.i. Abraham) heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele zonen zou worden, volgens hetgeen gezegd was; Zo zal uw nageslacht zijn”*.

God leerde Abraham dit geloven tegen hoop op hoop, d.w.z. het was naar de mens hopeloos en volkomen onlogisch. Zo lang liet God immers Abraham wachten op deze belofte. Toen Hij voor de eerste keer die belofte gaf, was Abraham 75 jaar oud en was het nog mogelijk naar de mens, zowel bij zijn vrouw Sara als bij Abraham zelf.

Maar God laat hem een lange tijd wachten en dan is Sara's moederschoot verstorven, zodat Sara moet zeggen: *“Bij mij kan dat nooit meer, neem Hagar, mijn slavin”*.

Maar steeds komt God Abraham bezoeken en herhaalt Hij Zijn belofte, zodat Abraham tegen hoop op hoop geloofd, dat het onmogelijke, mogelijk zou worden door God. Omdat hij dat geloof zou krijgen, dat het Zaad Gods waar het uiteindelijk om gaat, de Christus, de Verlosser, Gods eeuwige Zoon op boven natuurlijke wijze in het vlees zou komen.

God laat hem nog eens 13 jaar wachten en dan is ook Abraham een oude man geworden en niet meer in staat om kinderen te verwekken, zoals dat staat in Rom. 4:19. *“En zonder te verflauwen in het geloof, heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, daar hij ongeveer honderd jaar oud was en dat Sara's moederschoot was gestorven. Maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf God de eer! Geen vlees zal roemen, alle eer is aan Hem”*.

vers 21. *“In de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen”*. Paulus zegt: *“en nu is het niet alleen om zijnentwil geschreven, maar ook om onzent wil (vers 24-25), wie het zal worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden heeft opgewekt”*.

Abraham ontving dat geloof uit de woorden Gods, die de belofte inhielden; en zo is het ook voor ons, naar datzelfde Rom. 10:17. *“Zo is dan het geloof uit het horen en het horen door het Woord van Christus”*.

Zo leerde God aan Abraham de eerste hoofdpijler van het evangelie kennen en daarin te geloven, n.l. de bovennatuurlijke vleeswording van Gods Zoon. Wee het evangelie die dat niet predikt, gelijk Paulus zegt, dat is een ander evangelie en dat predikt een andere Christus en staat onder de vloek.

Op een andere wijze kan God ons niet redden, noch behouden, noch erfgenaam maken van de heerlijkheid van Hem. Geen mens kan voor een mens voldoen, wie die mens ook zou zijn, want als hij het gewaagd zou hebben om de plaats van het gehele mensengeslacht in te nemen en onder het gericht van God te treden, om de zonde der gehele wereld te boeten in zijn lichaam, dan zou die mens voor eeuwig verteerd worden door de toorn van God.

Die naar Zijn heilig recht voldoening vraagt voor Zijn geschonden wet. Zelfs geen engel kon voor ons voldoen, wie die engel ook was, al was het Michael geweest, de troonengel of Gabriel; als God had toegestaan, dat deze engel een mensengestalte had aangenomen en in het gericht van God was getreden voor de mens, hij zou niet meer onder dit gericht opgestaan zijn.

Er was maar één weg, God Zelf kwam in het vlees, Hij alleen kon dat eeuwig gericht doorstaan, die toorn van God, om van God verlaten te sterven in een verschrikkelijke dood, om zo in uw en mijn plaats onze zonden weg te dragen.

Dit is een van de hoofdpijlers van het fundament. God moest in het vlees komen, gelijk dat ook zo duidelijk door de ganse Schrift heen geschreven staat. Ik denk aan wat Jesaja al moest profeteren te midden van het volk Israël. Jes. 9:5. *“Een kind is ons geboren”*. Ja, die Zoon, die beloofde, Abrahams zaad.

“Een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouders, en men noemt Hem Wonderbare raadsman, eeuwige Vader, sterke God”. Ja, Hij die daar in het vlees kwam is de sterke God, de eeuwige Vader Zelf.

Paulus spreekt over een van die pijlers in 1 Tim. 3:16. *“En buiten twijfel, groot is het geheimenis der godsvrucht: Die zich geopenbaard heeft in het vlees”.* Wonderbaar!

Laten we ook lezen wat Paulus schrijft in Filp. 2:6. *“Christus Jezus, Die in de gestalte Gods zijnde, het God gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in Zijn uiterlijk een mens bevonden, heeft Hij zich vernederd, en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises”.* Een pijler en fundament der waarheid, God in het vlees gekomen.

Uit die prediking des geloofs ontving niet alleen Abraham het ware geloof, de kracht Gods door de Heilige Geest, maar ook zijn vrouw Sara. Want als hij 100 jaar oud is en zij 90, een verstorven ouderpaar, maar zij geloven dit evangelie, hun door God verkondigd, dan ziet u hoe de kracht Gods over hen komt en hoe dat verstorven ouderpaar weer nieuwe kracht ontvangt om de zoon, de Isaäk te kunnen krijgen.

Hebr. 11:11-12 zegt het zo prachtig: *“Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen om moeder te worden en dat ondanks haar hoge leeftijd, daar zij Hem, Die het beloofd had, betrouwbaar achtte. Daarom zijn er dan ook uit een man en wel een verstorvene, Abraham, voortgekomen als de sterren des hemels in menigte”.*

Als straks het tijdstip is aangebroken, dat God bepaald had, waarop Hij, in de volheid des tijds Zijn Zoon zou uitzenden, Die de heerlijkheid, Zichzelf wilde ontledigen om dan geboren te worden door middel van de ontvangenis door de Heilige Geest uit de moederschoot van de maagd Maria. Dan ziet u, hoe bij Maria op dezelfde wijze - toen zij dit evangelie gepredikt kreeg - de kracht des Allerhoogste haar overschaduwde, zoals het ook bij Sara gebeurde.

In Lucas 1:34, als daar die engel verschijnt bij Maria en haar dit evangelie verkondigt, dan is haar vraag: *“Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang heb met een man”.*

Als Sara het hoort, dan lacht ze en zegt: *“Zou ik nog kinderen kunnen baren”?* En God zegt dan ongeveer dezelfde woorden, die Hij nu tot Maria zegt, vers 37. *“Want geen Woord dat van God komt, zal krachteloos wezen”.*

Neen, dat evangelie van God, dat is geen krachteloos evangelie, dat is een dynamiet Gods, Die verloren zondaars herschept en als we deze hoofdpijler verkondigd krijgen en ons hart er voor openen en dat geloven, dan hebben we de weg bereid voor de wedergeboorte. Want dan gaat het ons, zoals eens Sara en Abraham en Maria; we ontvangen er kracht uit. Maar wee hem, die dit evangelie niet verkondigt.

Wat is het een heerlijkheid en een liefde, dat we niet door een mens noch door een engel verlost zijn geworden, maar door God Zelf. En wat is dat ook een zekerheid van het geloof, gered door Hemzelf!

Daar ontvang ik mijn vreugde uit en mijn kracht en zo zal Hij steeds meer gestalte in mij kunnen krijgen door de kracht van de Heilige Geest; want uit dat geloof ontvang ik de Geest van het geloof en werkt de Geest van het Geloof, waar Paulus juist over spreekt in Gal. 3:2. *“Hebt gij de Geest ontvangen, Die krachten onder u werkt en dat steeds wil doen, hebt gij Die niet ontvangen door de prediking des geloofs”?*

Nu komen we tot de volgende grote hoofdpijler van dit evangelie. Nu gaat God aan Abraham die tweede pijler leren. Die zoon is daar geboren en volwassen geworden, maar voordat die zoon gehuwd is en nakomelingen heeft kunnen verwekken, geeft God Abraham de opdracht om die zoon te offeren, te doen sterven.

Opdat Abraham door deze illustratie zou leren, wat straks in vervulling zou gaan. Hoe eerst de eniggeboren zoon van God de Vader Zelf, Die op een bovennatuurlijke wijze in het vlees kwam moest sterven, voordat Hij vruchten zou kunnen voortbrengen, ja, voordat Hij Zijn bruid zou krijgen, de vrouw des Lams, en een geweldig nakomelingschap zou hebben van geestelijke kinderen, voor God wedergeboren uit Israël en de volkeren.

Ja, voordat wij door genade mogen geloven in dit wondere evangelie en onze erfenis zullen verkrijgen en in bezit nemen, moest eerst die Zoon sterven en Zijn bloed geven, anders kan er geen vrucht komen. Zo kon Isaäk niet eerder zijn vrouw krijgen, zijn Rebecca en nakomelingschap verwekken, voordat hij eerst door die offerdood en opstanding was heengegaan. Welk een illustratie!

Weet u dat Isaäk voor vader Abraham drie dagen dood was? Ik heb al eens gezegd, dat er meer dan 25 wonderbare overeenkomsten zijn tussen Isaäk en de Here Jezus. We lezen Gen. 22:1-2. *“Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde en Hij zei tot hem, Abraham. En deze zei: Hier ben ik. En Hij zei: neem uw zoon, uw enige, die gij lief hebt, Isaäk en ga naar het land Moria en offer hem daar tot een brandoffer op één der bergen, die Ik u noemen zal. Toen stond Abraham op“.*

Van dat ogenblik af was Isaäk voor Abraham ten dode opgeschreven, hij was al dood voor hem. Hoelang bleef hij dood? We vinden het verderop staan in vers 4: *“Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsloeg, zag hij de plaats in de verte“.*

Ten derde dag, 3 dagen was Isaäk voor Abraham dood. Hoe kon Abraham dat zo gewillig doen? Was hij bezeten door een blind fanatisme? Geen sprake van. Abraham kon deze diepe beproefde weg gaan door het geloof.

En daar hebben we het nu. Rom. 1 zegt in vers 17: *“Want de gerechtigheid gods wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven staat: de rechtvaardige zal uit geloof leven”.*

Omdat Abraham die eerste hoofdpijler heeft leren geloven, de boven natuurlijke vleeswording van de Zoon, verkreeg hij uit dat geloof nog meer geloof. Zo is het altijd, maar wee ons, als we die eerste hoofdpijler al wegslaan; dan komen we nooit tot dit opstandingsgeloof. Het is uit geloof tot geloof, en daarom is een evangelie, dat de eerste hoofdpijler al niet meer verkondigt, n.l. de maagdelijke ontvangenis door de Heilige Geest, vervloekt.

Want Jezus is niet een man, die 2000 jaar geleden leefde, maar Jezus Christu is de eeuwige Zoon van God. Hij kon zeggen: *“Eer Adam was, was Ik“.* Voordat er iets geschapen was, was Hij er, want Hij is de eeuwige God. Het gaat uit geloof tot geloof, en dat in steeds toenemende mate. Zo was het ook bij Abraham.

Uit dat eerste geloof ontving hij opstandingsgeloof, hoort u maar. God had het hem niet gezegd en toch geloofde hij. We gaan terug naar Gen.22:5. *“En Abraham zei tot zijn knechten: blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; en wanneer wij hebben aanbeden, zullen wij tot u terug keren“.*

Abraham wist: hij zou zijn zoon offeren, maar hij hield God aan Zijn belofte, dat hij uit deze zoon een nakomelingschap zou krijgen. Welnu, dan moest God hem ook weer opwekken uit de doden, dat kon niet anders. Daarom kon hij dat ook doen, hij geloofde in offerdood en opstanding, dat is de tweede hoofdpijler van het evangelie.

Dan getuigt hij het nog eens in vers 7: *“Toen sprak Isaäk tot zijn vader Abraham en zei: mijn vader, en deze zei: hier ben ik, mijn zoon. En hij zei: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer? En Abraham zei; God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die beiden tezamen”.*

Er wordt niet gezegd, wat daar verder plaats vond tussen vader en zoon, maar dat zal wat geweest zijn. Het blijft voor ons verborgen, toen ze daar samen naar die plaats Moria gingen voor dat offer.

De zoon ging in volkomen gewilligheid om zich te laten offeren en vader Abraham moest zijn enige liefde, Isaäk, offeren.

Er staat niet bij, wat die twee gedacht en gesproken hebben en dat kan ook niet. Maar het is een goddelijke illustratie van wat het voor de God de Vader en God de Zoon moet zijn geweest, toen ze die weg gingen voor uw en mijn redding en verlossing.

Dat blijft eeuwig voor ons verborgen, wat er plaats vond tussen Vader en Zoon op die ware weg voor onze redding. Zo gingen die beiden tezamen. Want bedenk het wel, daar op Golgotha hing niet alleen de Zoon, daar was ook de Vader, Hij moest het aanzien. Hij moest die Zoon prijsgeven, voor onze redding.

Maar Abraham kreeg daaruit opstandingsgeloof, gelijk de Schrift zo duidelijk vermeldt in Hebr. 11:17-19. *“Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Isaäk ten offer gebracht, en hij, die de belofte aanvaard had (daar putte hij dat geloof uit) wilde zijn enige zoon offeren, hij, tot wie gezegd was; door Isaäk zal men van nageslacht van u spreken. Hij heeft overwogen, dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op te wekken, en daaruit heeft hij hem ook bij wijze van spreken terug gekregen”.*

Daarom staat er ook in Rom. 4:17. *“Abraham, die de vader van ons allen is, gelijk geschreven staat: tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld - voor het aangezicht van die God, in Wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzien roept”.*

Ja, uit dat eerste wondere geloof, een groter heerlijker geloof in het offer, en het offer is dan ook - dat leerde God Abraham, een plaatsvervangend offer. Moria immers betekent: de Heer zal voorzien; en Abraham zegt het ook: *“De Heer zal Zelf voorzien”*, *“Jahwe Jireh”*, dat betekent hetzelfde: God, de Heer zal voorzien.

Uit dat geloof leefde Abraham, omdat hij deze prediking van geloof van God Zelf ontving. Wij hebben ook deze prediking ontvangen door God Zelf, Jezus, de Christus en nu verkondigd door de heilige Geest; dat geloof: God heeft voorzien.

Dat kostbare bloed van God Zoon reinigt mij nu van alle zonde, dat heeft mij voor God gerechtvaardigd en mij voor eeuwig vrijgekocht. Dat bloed, dat mij de vrede heeft aangebracht en mij verzoend heeft met de Vader, waardoor ik nu ook een vrije toegang heb tot de Vader. Uit dat geloof leef ik. U ook?

En uit dat geloof ontvang ik steeds de geest des geloofs en word ik aangedaan met kracht van omhoog, steunende en leunende alleen op dat volbrachte offer van Gods Zoon. Het is Zijn kostbaar bloed, dat mij overwinnen doet, waardoor ik die vrije toegang heb tot mijn hemelse Vader, langs die levende en verse weg, die Hij voor u en mij heeft ingewijd door het voorhangsel, dat is Zijn vlees, het offer van Zijn lichaam.

Maar niet alleen ontvang ik daardoor de Geest des geloofs, die rechtvaardiging en heiliging, maar krijg ik ook deel aan de kracht Zijner Opstanding. Wat is dat wonderbaar! Door het geloof gordt Gods Geest ons aan en wil Hij ook u aangorden met een overwinnende kracht.

Het boek Openbaring zegt: *“Ze hebben hen overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, en ze hebben hun leven niet lief gehad tot in de dood”.* Door dat geloof ontvang ik ook de kracht om mijn eigen ik prijs te geven, af te leggen in Zijn kruisdood, om zo met Hem gestorven te zijn en met Hem te verrijzen.

Gelijk geschreven staat in Rom. 8:11. *“en indien de Geest van Hem (d.i. de geest van God de Vader), Die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, Die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont”.*

Hoe woont deze Geest in mij? Enkel uit genade, door het geloof in dit evangelie, dat God mij zelf schenkt door de prediking des geloofs. Ja, diezelfde Geest, Die de derde persoon van de eeuwige, enige God is, waardoor al je leven van God de Vader en God de Zoon in ons komt woning maken, maakt dat wij niet meer de zonde dienen, maar de gerechtigheid.

Doordat wij niet meer onze ledematen in dienst stellen van de zonde en de wereld en het vlees, maar in dienst van God. Zoals Abraham hieruit ook de genade en de kracht ontving, om een afgezonderde levenswandel te hebben, gelijk geschreven staat, hoe zij als vreemdelingen en bijwoners vertoefden in het land der belofte als in een vreemd land en in tenten woonden, verwachtende de stad, waarvan God de bouwmeester is. (Heb. 11:9)

Daarom werd hij niet meegesleurd als Lot, die ook een gelovige was, maar zich liet leiden door het vlees en daarvoor leefde en dus de beste plaats in deze wereld uitkoos, waar de welvaart welig tierde, Sodom en Gomorra. Maar hoe is hij daar bijna in om gekomen en moest hij zijn vrouw verliezen, en zijn dochters waren besmet met het virus van Sodom.

Maar Abraham wandelde met God in tenten. En voordat God een einde moest maken aan de ten hemel schreiende zonde en ongerechtigheid van Sodom en Gomorra, en God reeds zijn gerichtsen engelen beveelt om die steden om te keren, gaat Hij eerst met deze engelen op bezoek in de tent van Abraham.

Bij Lot kon Hij niet komen, daar kwamen later de engelen alleen om hem er nog uit te trekken. Maar God Zelf kwam bij Abraham in zijn tent om maaltijd met hem te houden en verkondigde Abraham de ondergang van die twee steden, waar Abraham nog een voorbidder voor gaat worden. Maar hij zag het slechts uit de verte.

Zo zal het ook met de gelovige gaan. Reeds schreit de zonde van deze wereld ten hemel, nog een zeer korte tijd en dan is de maat vol en de wetteloosheid ten top gestegen en moet God en Christus Hun gerichtsen engelen doen nederdalen om alles om te keren in een komend gericht, dat voor de deur staat. Denkt u er om, we hebben niet veel tijd meer.

Er zijn machtswisselingen in Israël, een machtswisselingen in Rusland, en de enorme opkomst en macht van de islam, Europa wordt overspoeld met duizenden en nog eens duizenden islamieten. En de Christenheid slaapt.

De ineenstorting van het financiële Westen, Amerika, Japan en ook China. De ure der verzoeking uit het boek Openbaring staat vandaag te beginnen. (lees de studie "de ure der verzoeking") God gaat komen met zijn gerichtsen engelen, zoals hij bij Abraham kwam, om maaltijd te houden en te verkondigen over de gerichten die komen zullen en wij ook nog een voorbede mogen doen en er nog iets uitgerukt kan worden. Op het laatste nippertje, zou ik willen zeggen.

Daaruit ontving Abraham zijn kracht en ook de openbaring voor de toekomst. Hij heeft Zijn dag gezien, voltooide tijd, niet alleen van Zijn vleeswording, kruisdood en opstanding, gelijk Jezus zegt, maar ook in Zijn wederkomen, in Zijn heerlijkheid.

Leven wij uit deze geloofskracht leven, die overweldigend grote kracht, die God ons verleent? Hoe groot die kracht is aan hen, die geloven in Zijn opstanding, Paulus zegt in Ef. 1:6. *"Hoe rijk de heerlijkheid is Zijner erfenis bij de heiligen en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten"*.

Dat geloof hebben we al beleden bij onze geloofsdoop, zoals de Schrift dit zegt.

We hebben ons toen laten begraven in dat wat gelijk is aan Zijn dood, opdat wij het ook zouden zijn in dat wat gelijk is aan Zijn opstanding. Het wordt immers zo gezegd in Rom. 6:4. *"Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat gelijk Christus uit de doden is opgewekt door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen"*.

Dat is die enorme kracht van de Vader, die de Here Jezus deed opstaan als Eersteling en Overwinnaar over alles, zodat alles onder Zijn voeten gelegd is geworden.

Moet ik nog iets zeggen over die derde hoofdpijler? Ik heb het al aangehaald: de te verkrijgen erfenis, die ons wacht door deze Zoon. Ik hoef dat eigenlijk niet te doen; Abraham verwachtte immers de stad en er staat: *"Deze allen zijn gestorven in dat geloof, zonder de belofte verkregen te hebben"*. (Hebr. 11, eerst vers 9-10) *"Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonden met Isaäk en Jacob, die mede erfgenamen waren van dezelfde belofte; want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is"*.

En dan 13-16: *"In dat geloof zijn deze allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet"*.

Ja, hij heeft het uit de verte gezien, zoals hij ook uit de verte heeft gezien hoe Sodom en Gomorra omgekeerd werden en toen zag hij daar overheen het eindoordeel over deze wereld.

"In de verte hebben zij die gezien en begroet en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op de aarde. Want wie zulke dingen zeggen, geven te kennen, dat zij een vaderland zoeken. En als zij gedachtig geweest waren aan het vaderland, dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegenheid gehad hebben, terug te keren. Maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels vaderland".

U ook? O, er is in mijn hart en in mijn geest een diep heimwee, o, kom haastig Here Jezus! Want deze wereld is zo boos, en ongerecht, uw Naam wordt iedere dag versmaad en ontheiligd.

Ja, Hij komt, Hij komt om de aarde te richten en de volkeren in rechtmatigheid. Het zal niet lang meer duren en de Geest des geloofs bidt en zucht in mij met onuitsprekelijke verzuchtingen. Want we leven nu nog uit geloof, nog niet in aanschouwen. Maar we zuchten bij onszelf en die Geest komt ons te hulp in onze zwakheid.

Ja, Goddank worden we aangedaan met die kracht, die Geest, Die met onze geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn, kinderen ook van Abrahams zaad. Die Geest, die mij toch ook met blijmoedigheid vervult, ondanks alle ongerechtigheid, die ik om mij heen zie en waar ik mijn ziel mee bedroef en kwel, zodat ik roep: "O, Here, kom toch haastig.

Want Hij doet mij zien: als deze dingen gaan gebeuren, zie dan omhoog, want uw verlossing genaakt! Die Geest, die met mijn geest getuigt, maar ook roept en bidt *"Abba, Vader"*.

Ja, de Geest en de bruid zeggen: *"Kom, ja kom haastig Here Jezus"*. Maar zolang Hij nog vertoeft, doet Hij ons dit evangelie prediken tot de mens. Die het hoort en die dorst heeft, die komt en neemt het water des levens om niet. Maranatha, Jezus Komt !

We willen nu verder gaan met deze weg der gehoorzaamheid en wel met onze verantwoordelijkheid daarvoor n.l. om die weg van de gehoorzaamheid des geloofs te gaan. Hoe heerlijk heeft God ons dit in de geloofswandel van Abraham getoond.

Deze weg vangt er mee aan, dat God ons daartoe roept. God riep Abraham, zo wij ook duidelijk lezen in Hebr. 11:8. *"Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd"*. En we hebben gelezen, hoe God zegt *"Ga uit uw land, uit uw maagschap en uit uw vaders huis"*.

Ook wij als gelovigen in Christus, willen wij daar althans deel aan hebben en behoren tot dat zaad Abrahams, immers als we van Christus zijn, dan zijn we zaad Abrahams - ook bij ons begint het met deze roeping. God roept ons op deze weg van gehoorzaamheid, gelijk al direct op de Pinksterdag duidelijk verkondigd werd door de apostel Petrus.

Hand. 1:39. *"Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here onze God er toe roepen zal"*. Ja, voor u is de belofte, die belofte des Heilige Geestes, als wij deze prediking des geloofs aanvaarden.

Geroepen. Daarom heet ook de gemeente "ecclesia", dat is die God er uit geroepen heeft.

Paulus moet in de Galatenbrief ernstig waarschuwen, dat men afweek van die prediking des geloofs en daarmee dus ook van de gehoorzaamheid aan dat geloof en hen er aan herinneren Gal. 1:6. *“Het verbaast mij, dat gij zo schielijk van Degene, Die u door de genade van Christus geroepen heeft, u zo laat afbrengen tot een ander evangelie”.*

Door de genade van Christus zijt gij geroepen. Welnu, God is altijd de aanvang, maar als Hij ons roept, vraagt Hij van ons, dat wij ook in gehoorzaamheid op die roepstem ingaan en die weg gaan.

Van Abraham staat immers dit geschreven in Hebr. 11:8. *“Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats”.*

Ook deze prediking des geloofs van de apostelen, deze Nieuw Testamentische verkondiging, is gericht om ons tot gehoorzaamheid des geloofs te brengen. Hoe vinden dat staan in Rom. 16, als Paulus in die geweldige brief het heilsplan Gods in Jezus Christus heeft uiteen gezet; dan eindigt hij in vers 25-26. *“Hem nu, die bij machte is u te versterken naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard en door profetische Schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs, bekend gemaakt onder alle volken”.*

Waarin bestond nu deze gehoorzaamheid des geloofs? In alomvattende zin is het: gehoorzamen aan Gods Woord, door dat te doen. Wat lezen we van Abraham als God hem roept: *“Hij trok niet alleen in gehoorzaamheid uit”,* maar wat staat er in Gen. 12:4. *“Toen ging Abraham, zoals de Here tot hem gesproken had”.*

Eigenlijk heel simpel. Abraham geloofswandel is een wonderbare lering, tot in de kleinste details. Petrus wijst in Hand. 2 op hetzelfde; daar zien we hetzelfde resultaat: vers 41: *“Zij dan, die Zijn Woord aanvaardden, lieten zich dopen”.*

Het Woord aanvaarden of, zoals er staat: *“Abraham ging, zoals God tot hem gesproken had”.* En nu gaan we Abraham volgen, stap voor stap in deze wandel.

De eerste stap op deze weg van de gehoorzaamheid is, dat Abraham trok **uit** het oude leven. Gen. 12:4. *“En Abraham was 75 jaar, toen hij uit Haran trok”.* Abraham nam zijn vrouw Sarai en Lot, zijn broeders zoon, en al hun have die zij verworven hadden en zij trokken uit. Dat is de eerste stap.

En we vinden dat ook weer staan in Hand. 2. Zij moesten uitgaan uit dat oude, misschien naar de mens gesproken vrome, godsdienstige leven; maar zonder wedergeboorte. Zonder het leven van Christus werkelijk in hen te hebben. Petrus roept hen op in Hand. 2:40. *“Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht”.* Daar hebben we weer dat *“eruit”.*

Maar broeders en zusters het is niet alleen een uittrekken uit het oude leven, maar het is nog veel meer een ingaan in het nieuwe leven, van de Heer en met de Heer. We zullen later zien dat er vele gelovigen zijn, die grensbewoners blijven. Laat Abraham ons tot voorbeeld zijn. Gen.12:5. *“En zij trokken uit om in te gaan”.*

U wordt dat nieuwe leven van en met de Heer nooit deelachtig, als u niet eerst radicaal uitgaat. Wij kunnen niet op twee gedachten hinken. En nu zien we, hoe Abraham en de zijnen een grens overschrijden tussen dat oude en dat nieuwe leven.

In het boek Jozua staat ook geschreven over die roeping van Abraham. Joz. 24:2-3. *“En Jozua zei tot het gehele volk: Zo zegt de Here, de God van Israël: aan de overzijde der rivier hebben oudtijds uw vaders gewoond, Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor, en zij hebben andere goden gediend. Maar ik nam uw vader Abraham van de overzijde der rivier”.*

Hij liet Abraham door het water trekken. Rivieren zijn altijd, ook in het natuurlijke, de grensscheidingen tussen volkeren en landen. Zo zien we het ook hier, hoe deze rivier, die God Abraham deed overtrekken, een scheiding vormt tussen het oude en het nieuwe leven. Een grensoverschrijding dus.

In Handelingen vinden we het niet anders staan. Als Petrus hen oproept om zich te bekeren en zich te laten dopen, dan zien we in vers 41: *“Zij, die Zijn Woord aanvaardden, lieten zich dopen”*. Zij gingen gehoorzamen aan dat Woord van God. Maar deze persoonlijke, radicale bekering en dit zich laten indopen in Christus, is pas de aanvang van deze geloofsweg.

Van Abraham staat geschreven in Gen 12:5b. *“Zij trokken uit om te gaan naar het land Kanaän”* en dan vers 6: *“Abraham trok het land door”*. Hij trok door, hij maakte geen halt, hij trok door, want het was een hele weg, een weg, die Abraham tenslotte moest brengen in de stad, waarvan God de Bouwmeester is.

Doortrekken geeft een handeling te kennen om een bepaald doel te bereiken en dat had Abraham toen nog niet bereikt. Hebr. 11. *“Want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is”*, en vers 14: *“Want die zulke dingen zeggen, geven te kennen, dat zij een vaderland zoeken”*. Abraham trok door naar dat hemelse vaderland en die hemelse stad.

Laten we nu eens zien, hoe dat doortrekken plaats kon vinden. Er staat in Hebr. 11:8. *“Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis ontvangen zou, en hij vertrok zonder te weten waar hij komen zou”*.

Abraham wist zelf de weg niet. Hij trok door, maar dat door trekken deed hij in diepe afhankelijkheid van Gods leiding, die hem de weg zou wijzen, die hij niet wist.

Zo staat het ook in Jozua 24. Als God Abraham door het water van de rivier heeft laten gaan, om in te gaan in dat nieuwe leven, wat gebeurt er dan? Vers 3. *“Maar Ik, zegt de Here, nam uw vader Abraham van de overzijde der rivier en leidde hem door het gehele land Kanaän”*.

Vanaf dat ogenblik, dat Abraham gehoorzaam ging worden en deed, wat God zei, nam God de leiding over zijn leven over. En daar gaat het om, dat God de leiding over uw en mijn leven kan overnemen. Maar dan moeten wij wel gehoorzaam worden. In dat oude leven, in Haran, kon God dat nog niet doen.

Als we verder gaan met dit wonderbare onderwerp, zullen we zien, hoe dat gaat van heerlijkheid tot heerlijkheid en van kracht tot kracht, naarmate Abraham volgt in gehoorzaamheid. Denkt u alleen maar eens aan Gen. 12. In het eerste vers kon God alleen nog maar spreken tot Abraham, zoals God ook de prediking van het evangelie nog kan spreken tot deze wereld, dat mens zich moet bekeren.

Maar zo gauw als Abraham in gehoorzaamheid is uitgetrokken uit het oude leven en de grens is overgegaan om in het nieuwe leven binnen te gaan, door het water, wat gebeurt er dan? Vers 7. *“Toen verscheen de Here aan Abraham, en zei”*. Hij sprak niet alleen, maar Hij verscheen, Hij openbaarde Zich aan Abraham van dat ogenblik af.

Dit had God beloofd aan Abraham en dat belooft Hij ook aan degenen, die Hem gehoorzaam zijn, Gen. 12:1. *“Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uw vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal”*.

God beloofde aan Abraham, dat Hij hem de weg zou wijzen, als hij gehoorzaam was en uittrok. *“Ik leidde hem door het gehele land Kanaän”*.

Als wij gehoorzaam gaan worden, dan ontvangen wij de leiding van de Heilige Geest, de leiding van God. Dit beluisteren we ook duidelijk op de Pinksterdag: *“Bekeert u en een ieder van u laat zich dopen op de naam van de Here Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen”*.

Laten we eens wat nader ingaan op dat *“wijzen”*. God zegt: *“het land wat Ik u wijzen zal”*. Wat betekent dat? Dat betekent in volkomen afhankelijkheid van God, Die de Leidsman is. Wijzen gaat niet verder, dan zover onze gezichtskring reikt.

We moeten eerst de weg zover gaan als de Heer ons heeft kunnen wijzen en dan pas kan de Heer ons de weg verder laten zien.

Hij wees hem een stuk weg en dat moest Abraham dan weer gaan, want wij mensen hebben maar zo'n beperkt horizonnetje. Als wij maar in gehoorzaamheid steeds een stap verder gaan op die weg, dan vinden we bij de volgende stap weer die wijzende, die leidende God.

Die verschijnt, Die zich openbaart en Die ons de weg verder wijst. Het gaat van geloof tot geloof, van openbaring tot openbaring, van heerlijkheid tot heerlijkheid, en van kracht tot kracht, tot we verschijnen in Sion. Met andere woorden, de leiding dan de Here is trapsgewijs; openbaring Gods aan ons leven geschiedt stukje bij beetje en hangt af van onze gehoorzaamheid daaraan.

Abraham wordt een vriend van God genoemd; dat vindt u op drie plaatsen in de Bijbel staan, te weten in 2 Kron. 20: 7; in Jes. 41:8 en in Jac. 2:23. Waarom? Hoor toe, wat de Here Jezus zegt tot Abrahams zaad, Zijn gelovigen in Hem.

Joh. 15:13-15. *“Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden. Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied. Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn Heer doet; maar u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt”.*

De gelovige, het kind van God, dat steeds doet wat Hij zegt, dus gehoorzaam is, wordt een vriend van de Heer genoemd en het heerlijke gevolg daar van is, dat je dan geen slaaf maar een vriend wordt.

Aan deze openbaart Hij Zich. Zo was het ook met Abraham. Om een vriend van God te zijn, moeten we radicaal de wereld uitgaan, die wereld verlaten, zoals Abraham.

Wat zegt het Schriftwoord in Jac. 4:4. *“Overspeligen, weet gij niet dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God”.*

Ziet u, dat als wij nog vriendschapsbanden willen hebben met deze wereld, we daarmee een vijand van God worden? Dan kan God ons geen vriend noemen en dan kan Hij ons ook niet de volle weg wijzen, noch Zich aan ons openbaren, noch ons leiden door Zijn Heilige Geest.

Abraham luisterde niet alleen naar wat God zei en deed daarnaar, maar Hebr. 11:9 zegt: *“Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte als in een vreemd land”.*

Abraham was wel in deze wereld, maar niet van deze wereld. Hij leefde afgesloten, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde. En ook vers 13: *“Slechts uit de verte hebben ze die gezien en begroet, en ze hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde”.*

Daarom werd Abraham een vriend van God genoemd, niet alleen een gelovige, maar ook een vriend. Dat wil zeggen, dat hij een wonderbare omgang met God had, in een grote openheid en dat hij deed, wat God zei, gehoorzaam was aan Gods Woord en al vreemdeling en bijwoner hier op aarde vertoefde.

Het gevolg daarvan is weer, dat God Zich niet voor hem schaamt. Vers 16: *“En als zij (Abraham en al zijn gelovigen) gedachtig geweest waren aan het vaderland (d.i. de wereld), dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegenheid gehad hebben terug te keren; maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten”.*

Bij deze mensen kan Hij op bezoek gaan om maaltijd te houden met hen. Bij Lot kon Hij niet komen, het was wel een gelovige, maar niet één, die scheiding maakte met de wereld. God moest alleen Zijn engelen zenden daar naartoe, Zijn gerichtsendelen. Bij Abraham kwam Hij in zijn tent.

Weet u, wat God dan daarbij zegt? U kent dat wel, Gen. 18:17. *“En de Here dacht zou Ik voor Abraham verbergen, wat Ik ga doen?”* Voor Abraham verborg God niets. God noemde hem Zijn vriend en Jezus zegt: *“Indien gij doet, wat Ik u gebied, zijt gij ook Mijn vriend en zal Ik u alles vertellen, wat Ik van Mijn Vader gehoord heb”.* Is dat niet een wonderbare leiding, een wijzen, wat God voor ons wil doen op deze weg der gehoorzaamheid?

Ja, indien wij geheel voor Hem zijn, is Hij geheel voor ons! Indien wij ons geheel aan Hem geven, geeft Hij Zich geheel aan ons. Er staat in 2 Kron. 16:9. *“Zijn ogen doorzoeken de ganse aarde om krachtig bij te staan hem, die zich geheel aan Hem wil geven”*.

Dat is het geheim van Abraham's geloofswandel en we gaan er nog even mee verder. Deze weg van de gehoorzaamheid des geloofs is de weg van het gekruisigde eigen ik leven, zoals Paulus het uitdrukt in Gal. 2:20. *“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij”*.

Het is de weg van het gekruisigde “ik leven”, in het kruis van Christus, en hoe schoon wordt ons dat uitgebeeld in de geloofswandel van Abraham. Op deze weg van de gehoorzaamheid bouwde Abraham vier altaren, nadat hij Kanaän was binnen getrokken, het nieuwe leven was ingegaan.

De eerste bouwde hij te Sichem, de tweede tussen Bethel en Ai; de derde bij Hebron en de vierde bouwde hij op de Moria. Hier hebben we een wonderbare, goddelijke symboliek en dat is een prediking op zichzelf.

De plaatsen, waar Abraham deze altaren bouwde op zijn geloofsweg, en de namen en de omgeving daarvan, zijn een grote sprake Gods. Zij laten ons de vier krachtwerkingen en zegeningen Gods zien van het kruis van Christus aan ons. Ik hoop hier nog verder op in te gaan een andere studie. Deze weg van gehoorzaamheid is ook de weg van scheidingen maken met alle van het vleselijke leven, dus met datgene, wat het geestelijk leven met de Heer in de weg staat.

Driemaal heeft Abraham pijnlijk scheidingen moeten maken, want hij moet het doen. Ja, dat kost moeite en pijn naar het vlees, maar zo komt ook de grote zegen van God. Want wie zijn leven zal willen verliezen om Mijnen wil, die zal het nu juist vinden.

De eerste keer was dat van zijn maagschap, zijn vaderland en zijn vaderhuis. We hebben het gelezen in Gen. 12:1. De tweede maal van Lot, zijn pleegzoon (Gen. 13:9-11), en de derde maal van Hagar, zijn slavine en bijvrouw en van zijn zoon Ismaël, die uit die slavine geboren was. (Gen. 21:14) Dat was wel de aller pijnlijkste; dat is de weg van het gekruisigde “ik leven”. We gaan ze nader bekijken.

De eerste scheiding is niet moeilijk te begrijpen; het is een scheiding van het oude, natuurlijke leven uit Adam, van zonde en wereld. Hij moest immers uit drie dingen gaan. *“Ga uit uw land (d.i. de wereld), uit uw maagschap (dat zijn de zeden en gewoonten van zijn volk, zijn kennissen en familieleden, waartoe hij behoorde) en uit uw vaders huis”*. dat is waar hij geboren was)

En dat betekent: geboren uit Adam om in Christus te gaan sterven aan deze natuurlijke geboorte, om in Hem opnieuw geboren te worden uit de Geest van God, tot een kind van God.

Denk niet, dat Abraham dat niet pijnlijk heeft gevonden, om alles de rug toe te keren. Dat maakt ieder waarachtige bekeerling mee; en dan kan het gebeuren, dat zijn eigen huisgenoten zijn vijanden gaan worden, als hij voor Jezus Christus gaat kiezen. En dat doet pijn.

Kinderen die door de ouders niet meer verstaan worden, de man, die door zijn vrouw niet meer begrepen wordt, als hij zich bekeerd heeft of de vrouw, die door de man bedreigd wordt; nu ga ik bij je weg. Maar, wie vader en moeder, man, vrouw of kinderen lief heeft boven Mij, is Mij niet waardig.

Scheiding maken; dat is altijd de weg van God. Dat zien we ook bij de schepping. God deed de eerste dagen niets anders dan scheiding maken. Scheiding tussen licht en duisternis, scheiding tussen de wateren, die boven en beneden waren, scheiding tussen water en land. Ook Abraham moest drie scheidingen maken.

De tweede scheiding van Lot. Het is de scheiding van en met het christendom van halfslachtingheid, want Lot was een halfslachtig christen. Hij is een christen, maar hij wordt ternauwernood gered en hij verliest zijn gezin daarbij. Het is het christendom, dat van twee walletjes wil eten.

Ze willen het manna van de hemel genieten, maar ook de vleespotten van Egypte versmaden ze niet. Ze willen van het feest van deze wereld straks ingaan in het bruiloftsfeest des Lams. Maar dat gaat niet.

Het is een christendom, dat zowel de Heer wil dienen, als ook de wereld en het vlees. Of om het heel duidelijk en klaar naar de Schrift te zeggen: het wil niet de weg van de zelfverloochening gaan. En dat is nu juist de weg van gehoorzaamheid van het geloof.

Mag ik u een enkel voorbeeld geven? We vinden het dus al bij Lot zelf. In Gen. 13 lezen we, dat er steeds ruzie was tussen de herders van Abraham en de herders van Lot. Dat boterde niet erg, nee natuurlijk niet, dat is altijd zo.

Degenen, die blijven bij dit tweeslachtige christendom hebben altijd narigheid en ruzie, dat kan ook niet anders. Vandaar dat er zoveel ruzie in de kerken is. Vers 7. Daardoor ontstond er twist tussen de herders van Abraham en de herders van Lot. Dus zei Abraham, laat er toch geen twist zijn mannen broeders.

Denkt u erom, de herders, de herders van de kudde! Dan komt tot uitdrukking, dat gekruisigde ik leven van Abraham, de wijsheid, hij wil de onderste weg gaan ten opzichte van Lot. Hij bewerkt de vrede op de enige juiste manier; geen twist. Hij erkent Lot nog altijd als broeder, en dat zullen wij ook doen. Maar je kunt niet samen verder trekken, want het belemmert je op de weg der gehoorzaamheid met God; God kan niet met ons verder gaan.

En wat zegt Abraham in vers 9: *“Ligt het gehele land niet voor u open? Scheidt u toch van mij af, hetzij links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik naar links”*. Abraham is een geestelijk mens geworden, dat bewijzen deze woorden. Hoewel hij het recht had als oudere en pleegvader van Lot, eerst zelf de keus te maken en Lot de andere kant op te sturen, liet hij de keus helemaal over aan Lot. Dat hield in, dat Abraham al bij voorbaat genoeg nam met het minste.

Dat is een geestelijk mens, hij laat de keuze over aan Lot, maar in werkelijkheid kiest Abraham, hij kiest het minste. Want hij zegt: *“Ligt niet het gehele land voor u open”*? En dan vers 10: *“Toen sloeg Lot zijn ogen open zag dat de gehele streek van de Jordaan rijk aan water was; voordat de Here Sodom en Gomorra verwoest had, was hij tot Zoar toe als de hof des Heren, als het land Egypte. Dus koos Lot voor de streek van de Jordaan”*.

Hier ziet u dat Lot een vleeselijk gelovige is. Hij kiest naar wat de wereld rijk is en grote beloften inhoudt, die vruchtbare streek daar van de Jordaan, die als de hof van Eden was, als een paradijs.

Zo scheiden ze van elkaar zegt vers 11. Weet u wat daarvan het gevolg was? Lot koos het verkeerde, hij koos naar zijn vleeselijk hart en inzicht, naar de begeerten van zijn ogen en hart, maar hij had geen rekening gehouden met wat in vers 13 staat: *“De mannen van Sodom waren zeer slecht en zondig tegenover de Here”*.

Hij ging vriendschap aan met de wereld en op hetzelfde ogenblik verloor hij de directe openbaring van de Heer, Die hem de weg kon wijzen. Lot wordt tenslotte straks nog op het nippertje gered door de voorbede van Abraham. Maar wat gebeurde er met Abraham, die bij voorbaat genoeg nam met het minste, een dorre woestijn.

Ogenblikkelijk als Lot zich van Abraham afscheidt, openbaar de Here Zich opnieuw, zo gauw als hij in deze weg van gehoorzaamheid gaat. Dat is pijnlijk naar het vlees hoor, denkt u niet, dat het voor Abraham gemakkelijk was. Hij had die Lot als kleine jongen in huis genomen, er alles aan gedaan, hem al zijn vaderlijke te geven en nu was hij een man geworden met groot vermogen.

Dat gaat maar niet zo gemakkelijk, dat doet pijn naar het vlees, maar hij neemt om Gods en om Christus wil de juiste beslissing en gaat in gehoorzaamheid de weg des geloofs, wetende, dat die tenslotte ook Lot nog zal redden. Is dat niet heerlijk? Want doordat Abraham met God bleef wandelen, kon Abraham de voorbidder voor Lot worden.

Vandaag zegt men: *“Je mag je niet afscheiden van zulke vleselijke mensen, waar je altijd twist en tweedracht mee hebt, je moet ze ook mee zien te trekken”*.

Wel neen, ze zijn juist een belemmering voor je. Je moet de weg met de Heer gaan, desnoods alleen. Ook al laten ze je allemaal in de steek, ga de weg in gehoorzaamheid met de Heer en de Heer zal voor je zijn.

Zo is de scheiding tot stand gekomen en al doet dat pijn, er staat in Gen. 13:14. *“En de Here zie tot Abraham, nadat Lot zich van hem gescheiden had, sla toch uw ogen op, en zie de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal ik u en uw nageslacht voor altoos geven”*.

Let u nu goed op, Abraham kreeg een grote, een nieuwere openbaring, nadat Lot van hem gescheiden was, een toezegging Gods.

Abraham had tegen Lot gezegd: *“Neem het beste deel, ik neem met het minste genoeg”*. En nu gaf God aan Abraham alles, ook dat wat Lot genomen had. Leer toch van onze vader Abraham als gelovige de weg van het geloof te gaan in gehoorzaamheid.

Wat een heerlijke toezegging! *“Sla toch uw ogen op en zie, van de plaats waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal ik u en uw nageslacht voor altoos geven”*.

Er is nog zo'n voorbeeld in de Bijbel van zulk een halfslachtig christendom als dat van Lot en dat is Orpa. U kent de geschiedenis uit het boek Ruth. Daar waren twee Moabitische vrouwen, die met Israël hadden kennis gemaakt.

Immers het getuigenis van Israël was in hun land gekomen door Elimelech en zijn vrouw Naomi. Hun twee zoons waren daar met Moabitische dochters getrouwd. Elimelech en de twee zoons sterven daar en dan ziet u hoe Naomi uittrekt uit het Moabitische land, waar ze niet hoort en de nood drijft haar weer terug naar Israël, waar ze eerst uit het broodhuis was weggevlucht, uit Bethlehem.

Dat is een geschiedenis op zichzelf. Haar twee schoondochters trokken met haar mee, maar Orpa houdt halt aan de grens tussen Moab en het land Israël. Ze stopt en daarom is Orpa het beeld van christenen, die wel een heel eind mee gaan, zelfs tot aan de grenspalen van de zelfverloochening, maar toch niet alles opgeven kunnen om Jezus wil, zij willen niet Zijn smaadheid met Hem delen, in het land der vreemdelingschap. En als het dan er op aan komt, gaan ze terug. Een vreselijke tragiek!

Hoe anders is Ruth, die zegt, als Naomi haar ook wil bewegen: *“Ga toch terug mijn dochter, wat heb je daar voor toekomst, je komt als vreemdeling in het land”*. Dan zegt Ruth: *“uw land is mijn land, uw volk is mijn volk, uw God is mijn God en waar gij heen gaat, daar ga ik ook naar toe. Zowaar de God van Israël leeft, alleen de dood zal scheiding maken, want waar gij sterft, wil ik begraven worden”*. Dat is een geestelijk Christen, die de kruisweg wil gaan, zelfs tot aan de dood. *“Daar wil ik begraven worden”*.

Toen Ruth zich zo uitsprak voor de God van Israël was het gevolg, dat de God van Israël volkomen voor Ruth was. Van dat ogenblik af leidde Hij haar leven op een wonderbaarlijke wijze, waar zij geen notie van had. Zij kwam “bij toeval” op het land van Boaz; het viel haar toe van de Here, want zij wist het niet, maar God wist het. Zij wist niets van die losserswet in Israël (zie speciale studie over “de Goël, die dit behandelt), noch van een lossers die verplicht was haar te lossen.

Als Moabitische wist ze daar niets van. Ze was immers een heiden van een vervloekte geslacht, dat niet in het huis des Heren mocht komen; maar zij koos voor de God van Israël en toen koos Israëls God voor haar. Hij bracht haar niet alleen op het land van Boaz. Maar Hij bracht haar in aanraking met die Boaz en straks komt ze aan de voeten van Boaz en legt zich volkomen neer aan die voeten; hier ben ik Heer, maar gij zijt de lossers.

Zij deed een beroep op zijn woord en het gevolg was: *"Gezegend zijt gij, mijn dochter, met deze hebt gij uw weldaad het grootst gemaakt. Ik zal niet rusten, voor ik deze zaak tot een goed einde heb gebracht"*.

Straks wordt Ruth erfgenaam van het koninklijk geslacht. Orpa gaat tot de grenspalen van de zelfverloochening. Wat doen wij als het er op aankomt?

Ik wil nu naar Hebr. 11 naar wat er geschreven staat over Mozes. Hebr. 11:24-27. *"Door het geloof heeft Mozes, volwassen geworden, geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao's dochter, maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen. Dan tijdelijk van de zonde te genieten; en hij heeft de smaad van Christus groter rijkdom geacht dan de schatten van Egypte; want hij hield de blik gericht op de vergelding. Door het geloof heeft hij Egypte verlaten"*.

U ook al? Zijn we op deze weg van de volle gehoorzaamheid van het geloof? Volgen we op deze weg de voetsporen van Abraham? We zijn nog maar aan het begin, maar het gaat van heerlijkheid tot heerlijkheid en van kracht tot kracht.

Overdenk deze eerste schrede op de geloofsweg. En maak het in het reine met uw Heer, als u ergens ongehoorzaam bent geweest en wordt gehoorzaam. Gaat uit om in te trekken en vergeet de grensoverschrijding niet, het water (de geloofsdoop).

En doe, wat God u zegt in Zijn Woord, en wordt een vreemdeling en bijwoner in deze wereld, zo zal God voor u zijn. En als God voor ons is, wie zal dan nog tegen ons zijn? Niets kan ons scheiden van deze liefde Gods, geen verdrukking, geen vervolging, geen honger, geen dorst, geen smaadheid, geen machten, geen krachten, geen ziekte, noemt u het maar op. Want in alles zullen we meer dan overwinnaars zijn door Hem, Die ons heeft liefgehad met een eeuwige liefde.

We hebben gezien, hoe Abraham op de prediking van het geloof, de weg van de gehoorzaamheid is gegaan, en zo voor ons een lichtend voorbeeld is geworden. Ook wij, als Nieuw Testamentische gemeente, zijn door de prediking van het geloof geroepen, geroepen tot deze gehoorzaamheid van het geloof.

Zoals Paulus het zo duidelijk neerschrijft in Rom. 16:25-26. *"Hem nu, die bij machte is u te versterken naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard en door profetische geschriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekend gemaakt onder alle volken"*.

We hebben gezien, hoe deze gehoorzaamheid bij Abraham daarin bestond, dat hij deed naar het Woord van God. Hij trok uit, zoals God hem dat had gezegd. Uit zijn land, zijn maagschap, kortom uit de wereld, om in te gaan in het nieuwe leven.

Een leven met de Heer, een leven door God geleid, zoals het geschreven staat in Gen. 12:5. *"en zij trokken uit om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän"*. Deze beslissing moet de mens nemen op de roepstem van God.

Nu willen we verder spreken over de Gemeente als de bruid van het Lam. Indien we tot deze Bruidsgemeente willen behoren, dan zullen ook wij zeker deze scheidingen moeten aanbrengen, net als Abraham.

We vinden daarvan zulke prachtige voorbeelden in de Schrift, als Abraham voor zijn zoon Isaäk een bruid gaat aanwerven. Dat vindt u in het lange hoofdstuk 24, waarin meer dan 60 verzen eraan gewijd zijn, hoe deze knecht van Abraham die bruid aanwerft voor de zoon, voor Isaäk.

Maar midden in vindt u een paar woorden staan. Als die knecht Rebecca heeft gevraagd of zij de bruid wil worden van die Isaäk, die zij nooit gezien heeft – en dat betekent voor haar ook radicaal haar eigen land Mesopotanie verlaten, haar geboortestad, haar maagschap, haar vaderhuis, vrienden en familie - om te gaan naar een land, dat voor haar onbekend is.

Dan trachten haar broer en haar moeder haar ervan te weerhouden, door te zeggen: "*Blijf nog een dag of tien hier*". Maar de knecht van Abraham zegt: "*Neen, houdt mij niet op, nu de Here mijn weg voorspoedig heeft gemaakt*" en dan zeggen ze: "*we zullen het onze dochter zelf vragen*".

Vele verzen zijn nodig geweest om de wonderbare handelwijze van de knecht te schilderen, dat aanwerven van de bruid, maar er zijn maar drie woorden nodig van Rebecca om te beslissen. Zij zegt: "*Ik zal trekken*". De Nieuwe Vertaling zegt het nog korter: "*ja*".

Zij gaf haar 'ja woord' aan hem, die zij niet kende, maar wiens roepstem zij hoorde. Het is het beeld van Ruth, die ook de bruid van de grote lossers Israëls kon worden, de Boaz, die immers een wonderbaar type is van de Here Jezus.

Ja, Ruth, dat heidense moabitische meisje, dat van nature de afgoden gediend had, maar dat genade krijgt om de vrouw van de grote lossers te worden. Waardoor? Zij nam een radicale beslissing. Als haar schoonmoeder haar trachtte te weerhouden aan de grens tussen Moab en Israël. en de andere schoondochter, Orpa daarvan overtuigd wordt en terugkeert.

Dan zegt Ruth: "*Houdt op, uw God is mijn God, uw volk is mijn volk, waar gij gaat, zal ik gaan en waar gij zult sterven, daar zal ik sterven en begraven worden*". Zij nam een keuze voor leven en dood en daarom kon zij die bruid worden.

Zoals ook de Psalmddichter het naar voren haalt in Ps. 45, waar we ook die bruidegom zien, die de Here Jezus in laatste instantie is. Vers 11. "*Heer, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader en laat de Koning uw schoonheid begeren, want Hij is uw Heer. Buig u voor Hem neer*".

Ze moet niet alleen haar volk verlaten, maar zelfs vergeten. Paulus zegt in Filp. 3:11. "*Vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel om de prijs der roeping Gods*".

Zo deed Abraham het; hij wist niet, waar hij komen zou. We hebben gezien, hoe hij door de rivier gaat, dat is de scheiding tussen het oude en het nieuwe leven en hoe de Heer ook ons roept: "*Bekeert u dan en laat u dopen, en gij zult ontvangen de gave van de Heilige Geest*".

Abraham gaat in, natuurlijk, dat is de absoluut noodzakelijke voorwaarde. Als Abraham niet radicaal uit Haran was vertrokken, was hij nooit ingegaan in Kanaän. Dat kan niet. En als wij niet dat oude leven radicaal de rug toekeren, kan God ons niet brengen in dat nieuwe leven met de Heer.

Abram heeft deze beslissing genomen, deze scheiding, en later zullen we zien, dat hij er nog twee moest nemen. Zo staat er dan in Gen. 12:6. "*En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More; en de Kanaänieten waren toen in het land. Toen verscheen de Here aan Abram*".

Vanaf dat ogenblik, dat Abraham gehoorzaam ging worden aan dat Woord van de Heer, het oude leven uittrok en het nieuwe inging, werd hij door de levende God geleid, gelijk we dat ook duidelijk vinden in Jozua 24:3. "*Maar ik nam uw vader Abraham van de overzijde der rivier en leidde hem door het gehele land Kanaän*". God leidde hem van dat ogenblik af aan.

Zo zien we dat altijd. Als later Abraham's nakomelingschap uit de slavernij van Egypte wordt gered en verlost door de verlosser Mozes en zij ook in gehoorzaamheid uittrekken uit Egypte, naar het Woord van de Heer, door middel van dat geslachte lam en het bloed aan de zijposten en bovendorpel, en God ze ook doet gaan door de Schelfzee om ze in te brengen in het nieuwe land. Lezen we dat ze van dat ogenblik af worden geleid door de wolkkolom en 's nachts door de vuurkolom.

En wanneer die wolkkolom halt maakte, hielden zij halt. En of dat nu één dag was of een paar weken, zolang die wolkkolom halt hield, hielden zij ook halt. En trok de wolk op, dan trokken ook zij op en zij gingen net zo ver als die wolk ging. Ze gingen er achteraan. De Heer leidde hen van pleisterplaats tot pleisterplaats om ze zo in te brengen in het land Kanaän.

Zo ging het ook met Abraham zelf en in vers 6 lezen we: *“Abram trok het land door tot bij de plek Sichem. Toen verscheen de Here aan Abram”*.

Het wordt ons nu duidelijk, dat de Heer hem, zodra hij de grens had overschreden, leidde naar de plek bij Sichem; dat was de leiding van de Heer. En omdat Abram zich liet leiden en dus kwam op die plek, verscheen de Heer hem. Dat was van tevoren nog niet gebeurd. Abraham had alleen de stem van de Heer gehoord, maar nog geen directe openbaring van de levende God gekregen, maar nu opende God hem zijn ogen en hij zag. *“Toen verscheen de Here aan Abram”*.

We hebben al gezien, dat God zegt: *“Ik zal wijzen”*. Wijzen is stuksgewijs; God wijst ons een bepaald gedeelte, zover als ons gezichtskring reikt en als we dat stuk in gehoorzaamheid zijn gegaan, ontmoeten we daar God op een grotere, heerlijker wijze. Het gaat met de Here van kracht tot kracht, van heerlijkheid tot heerlijkheid en van openbaring tot openbaring.

Als Abram voor het eerst de Heer ziet, dan moet het ons duidelijk zijn, dat dit een heel bijzondere plaats is, waar de Here hem gebracht heeft en dat is het ook. Het moet ons duidelijk zijn, dat deze almachtige, verborgen God zich alleen openbaart in het offer van Zijn Zoon Jezus, de Christus, in dat grote werk, dat God door Zijn Zoon tot stand zou brengen en al tot stand heeft gebracht in Zijn kruisdood en opstanding.

Daar krijgen we God pas geopenbaard, God te zien en als er staat: *“toen verscheen de Here aan Abram”*, dan kunnen we er zeker van zijn, dat hier voor het eerst al in vervulling gaat, wat Jezus zegt in Joh. 8. *“Uw vader Abraham heeft zich verheugd Mijn dag te zien en hij heeft die gezien”*.

Mijn dag te zien, ja, want wie Jezus Christus ziet, die ziet God. *“Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”*.

Zoals ook de apostel Johannes het ons zo heerlijk zegt in Joh. 1:18. *“Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die aan de boezem des Vaders is, Die heeft Hem ons doen kennen”*.

De Vader openbaart zich alleen in de Zoon. Naar aanleiding van deze verschijning gaat Abraham het eerste altaar bouwen. Let u op het verband. Vers 7. *“Toen verscheen de Here aan Abram en zei: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, Die hem verschenen was”*.

Het altaar is altijd een heenwijzing naar dat ene, waarachtige altaar, dat God opricht, het kruis van Golgotha, en omdat Abrahams ogen daar voor het eerst opengingen voor dat wonderbare offer, wat God eens in de volheid van de tijd zou gaan brengen, zien we dat hier, op deze plaats bij Sichem, God aan Abraham een eerste blik geeft in de zegeningen en werkingen Gods van het kruis van de Here Jezus en Zijn opstanding.

Ik wil proberen u dat duidelijk te maken. In vers 6 staat: *“En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More”*. Er wordt hier een duidelijk omschreven plaats genoemd en als we de Bijbel doorgaan, dan zullen we merkwaardige dingen vinden over deze plaats. Ik ga u er enkele noemen.

Jozua moest Israël binnen brengen en in Jozua 24:23-26 wordt deze plek een heilige plaats des Heren genoemd: *“Te dien dage sloot Jozua een verbond met het volk en stelde inzettingen en recht voor hen vast te Sichem. Jozua schreef deze dingen in het wetboek Gods, en hij nam een grote steen en richtte die aldaar op, onder de terebint, op de heilige plaats des heren”*. Dit is dus een heel bijzondere plaats.

Eerst heeft God Abraham hierheen geleid, maar als straks Jacob, 20 jaar in de vreemde heeft gediend bij Laban en God hem terug gaat brengen in het land van de vaderen, dan zien we, dat zodra Jacob terugkomt uit den vreemde, God hem ook eerst naar deze plek toebrengt. Dat staat in Gen. 33:18, en dan gaat Jacob hetzelfde doen, wat Abraham deed; hij richt een altaar op voor de Here.

Vers 18. *“Jacob kwam op zijn tocht uit Paddan - Aram behouden bij de stad Sichem in het land Kanaän en sloeg zijn legerplaats ten oosten van de stad op, hij kocht voor honderd geldstukken het stuk land,*

waarop hij zijn tent gespannen had, van de zonen van Hemor, de vader van Sichem. Daar richtte hij een altaar op en noemde dat: de God van Israël is God". Let u vooral op, Jacob kwam behouden bij de stad. Daar vindt hij de plaats van zijn behoudenis.

We willen dit nu nader bekijken. Gen. 12:6 zegt. *"Tot de plek bij Sichem, tot de terebint More"*. Dat is een nauw omschreven plaats, een terebint is een boom die daar in het Oosten voorkomt. De Oude Vertaling heeft staan: eiken; maar dat is niet juist. Het is een terebint, en die terebint draagt de naam van een persoon.

More - betekent: leraar, het is de boom van de leraar, de onderwijzer. Het wordt ook wel vertaald met waarzegger. Richteren 9:37. *"Zie, er dalen mensen af van de Navel – des – Lands, en een groep komt langs de weg van de waarzeggers terebint"*.

Dat is een merkwaardige boom, die de naam van een persoon draagt: de terebint van de onderwijzer. We weten dat in het paradijs ook eens twee bijzondere bomen stonden, de boom des levens en de boom van kennis van goed en kwaad. En we weten de gevolgen.

De mens at niet van de boom des levens, maar at van de verboden vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad. Zie maar, hoe de mens steeds daarvan eet, al wat hij uitdenkt is goed en kwaad, tot zijn eigen verderf. Maar hier is een terebint, die een bijzondere naam heeft. Het wordt ons bij het profetisch Woord duidelijk.

Jesaja moet profeteren en dan laat God hem zeggen, dat het heilig overblijfsel van Abraham, dat heilig nakomelingschap eens moet worden: terebinten der gerechtigheid. Ja, maar dan moeten ze eerst bij die leraar komen en daarom bracht God Abraham eerst op die plaats.

Jes. 61:3. *"Om over de treurende van Sion te beschikken, dat men hun geeft hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest. En men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des Heren, tot Zijn verheerlijking"*. Ja, eens zullen ook zijn nakomelingen, het overblijfsel van hun geloofsvader Abraham, in Zijn voetstappen gaan.

Die terebint staat op een bijzondere plaats daar bij Sichem. We hebben het al gelezen in Richteren, die terebint staat op de navel des lands. Wij, westerlingen hebben nooit geleerd de symbolische taal te verstaan.

God bracht aan Abraham het evangelie niet alleen in woorden, maar ook in beelden, in een symbolische spraak. Namen hebben voor de oosterling een veel diepere betekenis dan de oppervlakkige naam, zoals bij More. En ook bij bergen hebben we een andere betekenis, een geestelijke strekking. Dit moeten we gaan leren.

Wat betekent nu de navel des lands? De navel is verbonden met de geboorte, aan de navel is de navelstreng, die het ongeboren kind met de moeder verbindt. En geen nieuwe geboorte kan plaats vinden zonder dat. Nu hangt de geboorte van een nieuw kind, een nieuw leventje, geheel af van de moeder. Sterft de moeder tijdens de zwangerschap, dan is ook de dood van het kind zeker. Blijft ze leven, dan kan het kind levend geboren worden.

Welnu, deze terebint draagt de naam van de leraar, de onderwijzer. *"Zijt Gij niet de Leraar Israëls, de Leraar Gods"*, dat zegt Nicodemus, als hij bij Jezus komt. Ja, we gaan zien de heerlijkheid van Zijn volbrachte werk, want Hij werd onze waarachtige moeder, zoals Jesaja het zegt: de Man van smarten.

Letterlijk staat er in het Hebreeuws, barensweeën, want wij moeten van een zondaar wederom geboren worden tot een kind van God. *"Hoe kan dat geschieden"*, vraagt Nicodemus. Daarvoor moest Jezus verhoogd worden, gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogde, zo moest de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder, die gelooft, niet verloren ga.

Als wij ons door God willen laten leiden naar deze plaats, de voet van het volbrachte werk van het kruis, om ons in het geloof te laten verbinden met deze Man van smarten, wat gebeurt er dan?

Door het geloof worden we verbonden, de navelstreng met de Man van smarten. Maar Hij stierf en wat gebeurt er dan met mij; als ik met Hem verbonden ben? Dan sterf ik met Hem, want het kind in de moederschoot sterft onherroepelijk als de moeder sterft. Glorie zij God!

Ik ben in Jezus Christus gestorven, omdat ik met Hem verbonden ben, met die wonderbare plaats van de navel. Maar Hij, die voor mij stierf, werd door God opgewekt uit de doden. Hij leeft en nu, gestorven aan mijn oude afkomst in Christus, ben ik met Hem verzezen als een zoon van de levende God.

Ja, een plek bij Sichem. De aarde is ruim en groot, maar er is maar één plek, waar het is volbracht, dat ligt centraal, dat is de navel. Als we niet wederom geboren worden, we zullen het koninkrijk Gods niet zien. Daarom bracht God Abraham eerst daar, anders had het verder trekken door het beloofde land geen zin. Eerst moeten je ogen geopend worden, want daar had Ik Mij verheerlijkt in het offer van Mijn Zoon en voor jou de zegeningen van dat kruis klaar gemaakt.

Let u op hoe Abraham trok. Hij kwam uit Haran en trok door tot de plek bij Sichem. Wat betekent Sichem? Het betekent "rug", of "schouder". Dat is zo, omdat het ligt op een bergrug, tussen twee bijzondere bergen in. Als u in Sichem bent, dan ziet u aan de noordkant de Ebal, en aan de zuidkant de Gerizim.

Wat betekent dat nu? Als God het volk, de nakomelingen van Abraham, in het beloofde land wil brengen, dan geeft Hij door Mozes een bijzondere opdracht aan Jozua en het volk.

Deuteronomium 11:29. *"Wanneer de Here, uw God, u gebracht zal hebben in het land, dat gij in bezit gaat nemen, dan zult gij de zegen uitspreken op de berg Gerizim en de vloek op de berg Ebal".*

Liggen zij niet aan de overzijde van de Jordaan achter de westelijke heerbaan in het land der Kanaänieten, die in de vlakte wonen, tegenover Gilgal bij de terebinten van More? Weer diezelfde plek. Op de Ebal moesten zij de wet uitspreken en de vloek over ieder, die zich niet hield aan alles, wat die wet gebod. En nu is het duidelijk: Jood en heiden staan onder de vloek.

De Jood, omdat hij de wet der tien geboden nooit heeft kunnen houden, die wet, die hem bedreigt en veroordeelt tot een verdoemenis. Maar ook de heiden, die in zijn hart wel weet, wat goed en kwaad is, die de wet al in zijn hart heeft, staat ook onder de vloek der zonde. Want we weten, dat het loon der zonde de vloekdood is.

God leidt Abraham het land binnen en dan passeert hij eerst de Ebal, de plaats, die hem bedreigt met de vloek der wet, maar ook de vloek van alle zonde en hoe krijgt hij nu deel aan de zegeningen? Want die worden allemaal uitgesproken op de Girizim, daar worden alle zegeningen van God verleend. Dan moet hij die scheidingsplaats, die rug, Sichem passeren. Sichem lag precies op de scheidingsplaats, dat plekje bij die terebint More.

In het noorden de berg der vervloeking, de Ebal. Ebal betekent kaal, dor, onvruchtbaar; het is ook een kale berg er groeit niets op. De Gerizim ligt aan de andere kant. Ja, de scheidingsplaats is daar tussen vloek en zegen en het is het kruis, dat die scheiding maakt.

Als ik, zoals Abraham, uit mijn natuurlijke leven kom, dan ben ik nog onder de vloek van God, die mij bedreigt; maar aan de voet van het kruis ben ik van de vloek ontheven om al de zegeningen van God deelachtig te worden. Want Abraham trok verder naar het zuiden, langs de Gerizim, naar Bethel en Ai om tenslotte te komen in Hebron. Wat een heerlijkheid om te zijn ontheven van de vloek. De zegeningen die God ons gegeven heeft, zijn groot en geweldig en zo zien we, hoe God dit in beelden al heeft weergegeven.

In Gen. 12:7 staat. *"Toen verscheen de Here aan Abram, en zei: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, Die hem verschenen was. Toen brak hij vandaar op".*

Na deze openbaring bouwde hij daar het altaar en dat wijst naar het offer van het kruis van Golgotha. Ik weet niet, of u de woordspeling goed verstaat. In vers 4 staat: *"toen ging Abram"*; aan het eind van vers 5 staat: *"ze kwamen in het land"*; en in vers 6: *"hij trok het land door"*. Maar nu breekt hij op, dat is de werking van het kruis van Golgotha. Verstaat u dat?

Ik kan door Nederland trekken, van oost naar west en van noord naar zuid, en toch kan ik hier mijn tehuis nog vinden. Maar wat gebeurt er, als ik opbreek uit Nederland?

Dat betekent, dat ik ga vertrekken, emigreren, dan ga ik voorgoed uit Nederland weg, naar een land, dat nu mijn vaderland gaat worden. Ja, dat is het kruis, dat de toegang geeft tot de hemel, het hemels vaderland.

De krachtwerking van het kruis, zodat we de wereld kunnen verzaken met zijn lusten en lasten en begeerlijkheden, zoals we het van Abraham lezen in Hebr. 11:13-16. *"En in dat geloof zijn dezen allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet en ze hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde. Want wie zulke dingen zeggen, geven te kennen, dat zij een vaderland zoeken (Abraham was nu opgebroken), en als zij gedachtig geweest waren aan het vaderland, dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegenheid gehad hebben terug te keren; maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun een stad bereid"*.

Ik wil dit nog aanvullen met enkele wonderbare beelden uit de Schrift en hoop een andere keer te spreken over de tweede altaarbouw van onze vader Abraham. We gaan eerst even nog naar Jacob. We vinden niet alleen dat Jacob daar behouden aankomt, maar ook wat daar met Jacob gebeurt.

Gen. 33:18 daar lezen we. *"Jacob kwam op zijn tocht uit Paran - Aram behouden bij de stad Sichem"*. Dan richt hij een altaar op daar. Maar er was met Jacob en zijn nakomelingen nog veel niet in orde en dan gaan we de krachtwerking van die plaats zien.

Wat zegt Jacob bij die terebint in Gen 35:2. *"Toen zei Jacob tot zijn huis en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden die in uw bezit zijn"*. Op die plaats kunnen ze niet langer hun vreemde goden behouden. Prijs God! *"Reinigt u"*.

Ze waren onrein voor God, maar aan die plaats konden zij hun vreemde goden kwijtraken en konden zij zich ook radicaal reinigen. Ja, daar is een plaats, waar alle afgoden vallen, waar we de afgoden van ons eigen ik kwijtraken en waar we een diepe reiniging krijgen, want het bloed van Gods Zoon reinigt ons van alle zonden. Jacob zegt tegen zijn gehele huis: *"Doet weg de vreemde goden die in uw midden zijn, reinigt u en verwisselt uw klederen"*.

Hun klederen waren onrein, maar er is een plaats, waar men zijn klederen kan omwisselen, waar men het onreine kleed kan wegwerpen; en onze eigen gerechtigheid is immers een weg te werpen kleed, maar daar ontvangen we de mantel der gerechtigheid, waar onze klederen gereinigd zijn in het bloed van het Lam.

Het is een wonderbare plaats, dat Sichem bij de terebint. Vers 3. *"Laten wij ons dan gereed maken en naar Bethel gaan"*. Laten we naar het huis Gods gaan, Bethel is het huis van God. Want we hebben hier geen blijvende stad, we zijn immers pelgrims. O, ik hoop zo van ganser harte, dat het met het volk van God in deze dagen ook zo gaat gebeuren: vers 4. *"Toen gaven zij aan Jacob al de vreemde goden, die in hun bezit waren. En de ringen die in hun oren waren. En Jacob begroef ze onder de terebint, die bij Sichem is"*.

Dat waren er nog al wat, ook zijn vrouw Rachel had nog de terafim, nog wel gestolen bij haar vader; ringen in de oren waren amuletten en hangertjes, waar ze bijzondere kracht van verwachtten. En wat zien we vandaag? Allemaal hangertjes met dierenriemtekens en magneetarmbanden en andere wonderhangertjes. Het is toch wel een wonderbare terebint, daar kun je al je vuil, al je afgoden kwijt.

Ze raakten ze niet alleen kwijt, maar Jacob begroef ze daar. Gode zij dank, voor de onuitsprekelijke gave van Zijn Zoon Jezus Christus. Gaan we begrijpen nu, dat de Here Jezus ook bij die plaats Sichem was? Dat is hetzelfde Sichem, Sichar in het Grieks. De uitgang 'em' is Hebreeuws, die kennen ze in het Grieks niet.

Het is de zelfde plaats, waar Jezus was. De Joden kwamen daar niet, het was een Samaritaanse vrouw, die daar het heil vond, waar Jezus kon zeggen: *"Vrouw, indien jij wist, wie het was, die tot u zei: geef Mij te drinken"* en *"Indien jij de gave Gods kende, jij zou van Hem het levend water begeerd hebben en Hij zou het u gegeven hebben"*.

Ze heeft het gekregen, ondanks haar grote zonden, want het is een wonderbare plaats, daar bij Sichem. U kunt wel begrijpen, dat Sichem later tot de Levietensteden behoorde en ook tot de vrijsteden. Er waren tien vrijsteden in Israël en de niet moedwillige moordenaar en doodslager kon daarheen vluchten en was gevrijwaard voor de bloedwraak.

En ik hoop, dat u net als die Samaritaanse vrouw het in het reine hebt gemaakt met uw God, bij Hem, die de leraar Israëls is. En dan vraagt ze Hem: *"Here, de Joden zeggen, dat zij in Jeruzalem God moeten aanbidden en de Samaritanen op de berg gerizim"* Jezus antwoordt: *"Noch hier, noch daar, maar allen die Hem zoeken in geest en waarheid"*. Is het zo?

We gaan nu naar Gen. 37. Hier zien we een prachtig beeld, hoe de bekering straks voor Israël gaat komen. Het is de geschiedenis van Jacob en dan wordt dat uitgedrukt in Jozef. De hele geschiedenis van Israël heeft plaats in de Here Jezus. Maar ook de hele geschiedenis der wereld en het wel en wee der volken hangt af van die ware Jozef.

Vers 2. *"Dit is de geschiedenis van Jacob. Jozef, zeventien jaar oud - hij was dus nog jong"*. Dan leest u hoe Jozef een herder was, een type van de Here Jezus, die de ware herder is. We lezen in vers 12: *"Eens waren zijn broeders heengegaan om de schapen van hun vader bij Sichem te weiden"*.

Maar vader Jacob en Jozef waren in Hebron en Hebron betekent gemeenschap. We lezen, hoe Jozef zijn zeer geliefde zoon is, voor wie hij ook een bijzondere, gekleurde rok had gemaakt. Jozef verkeerde met zijn vader Jacob in Hebron, d.w.z. in een stille innige gemeenschap met elkaar in die liefde.

Maar dan maakt Jacob zich bezorgd over zijn zonen, die daar bij Sichem weiden. Dan gaat Jacob zijn zoon Jozef uit zijn gemeenschap, die hij te Hebron met hem heeft wegzenden. Gaat u het begrijpen? En Jozef is gewillig, hij gaat weg uit die gemeenschap op zoek naar zijn verloren gewaande broeders. Zo heeft God Zijn Zoon gezonden naar Israël, naar de Joden.

Vers 13. *"Toen zei Israël tot Jozef: uw broeders weiden immers bij Sichem? Kom, ik wil u tot hen zenden. En hij zei tot hem: hier ben ik"*.

De gewillige, gehoorzame Jozef, die daar alles voor verlaten wil. *"Hier ben ik"*. Vers 14. *"verder zei hij tot hem: Ga toch en doe onderzoek naar de welstand van uw broeders en naar de welstand van de schapen en breng mij bescheid. En hij liet hem gaan uit het dal van Hebron en hij kwam te Sichem"*.

Maar daar vind hij ze niet. Hij is gekomen tot de Zijnen om hen te zoeken en te vinden, maar Hij vindt ze daar niet. Hoe kwam dat? Ze waren niet bij Sichem gebleven; ze waren naar Dothan gegaan en Dothan betekent letterlijk menselijke inzetten of wet. Het is afgeleid van het hebreeuwse woord 'dath', wat wet, of bevel, betekent. Zijn broeders weidden op de plaats van de menselijke inzetten en daarom konden ze Jezus niet aanvaarden. Gaan we er iets van verstaan?

Ze waren verstrikt in hun eigen menselijke inzetten van allerlei soort en dat belemmerde hen om de heerlijkheid van Jozef te zien. En weet u wat er gebeurt. Dan leveren ze hem uit, eigenlijk doden ze hem dan en ze ontnemen hem zijn mooie rok. Maar we weten ook, wat er verder plaats vindt. Hij gaat naar de heidenen en is daar tot grote zegen. Wonderbaar beeld, wat in vervulling is gegaan.

Totdat de zeven jaren van hongersnood aanbreken en dan komen zijn broeders tot bekering en tot geloof. Dan komen ze opnieuw bij Sichem samen en gaat in vervulling, wat in Jozua 24 al profetisch vooruit geschreven staat.

Jozua, die hen inbracht in het land, is een type van de Here Jezus, Die hen tenslotte werkelijk in het beloofde land zal brengen. In Jozua 24:15 zegt Jozua, dat ze een radicale beslissing moeten nemen: *“Kiest dan heden, wie gij dienen zult. Dan zeggen ze: wij willen de Here dienen”*.

Als antwoord daarop zegt Jozua in vers 23. *“Nu dan, doet de vreemde goden weg, die in uw midden zijn en neigt uw harten tot de Here, de God van Israël”*.

Gelijk eens Jacob en zijn huis bij die terebint de goden wegdeed, zo laat Jozua de Israëlieten hun afgoden weg doen bij diezelfde terebint. *“En het volk zei tot Jozua: de Here, onze God, zullen wij dienen en naar Zijn stem zullen wij horen. Te dien dage sloot Jozua een verbond met het volk, en stelde inzetting en recht voor hen vast te Sichem”*.

Een nieuw verbond met Israël, dat in vervulling is gegaan, toen de ware Jozef kwam, die gezegd heeft: *“Dit is het bloed van Mijn verbond”*. En eens zal Israël zien in Wie zij gestoken hebben en dan gaat ook voor hen dat nieuwe verbond in.

Dan zullen zij naar Zijn stem horen, vers 26. *“Jozua schreef deze dingen in het wetboek Gods, en hij nam een grote steen en richtte die aldaar op onder de terebint, op de heilige plaats des Heren. En Jozua zei tot het gehele volk: Zie, deze steen zal tegen ons tot getuige zijn, want hij heeft al de woorden des Heren gehoord, die Hij gesproken heeft. Daarom zal hij tot getuige tegen u zijn, opdat gij uw God niet verloochent”*.

Een grote opgerichte steen. Hier zien we nog een laatste heenwijzing. Onder die Jozua hebben zij zich waarachtig kunnen bekeren en toen de waarachtige Jozua kwam, Jezus Christus, toen werd Hij de Steen, Die door de bouwlieden verachtelijk Zijn plaats werd ontzegd. De Steen, Die alle woorden van God gehoord en daar een getuige van is. Maar wee degenen, die zich aan die Steen blijven stoten; zij zullen verpletterd worden.

Hebben wij ons al laten invoegen? Zoals Petrus zegt: *“Kom tot de levende Steen en laat u invoegen als levende stenen tot de bouw van een geestelijk huis”*.

Eens zal de rest van Israël, het overblijfsel van Jacob, onder grote druk in de magere jaren die komen, een toevlucht zoeken bij die Jozef, bij Jezus Christus. En zij, die hun toevlucht nemen tot Hem, zullen behouden worden.

Zoals Jacob uit de vreemde komt na 21 jaar dienst gedaan te hebben en dan als een Jacob pas werkelijk bekeerd wordt en een Israël gaat worden, zo zijn zijn nakomelingen 20 eeuwen in ballingschap geweest en gaan ze nu terug keren.

De tijd is niet ver meer, dat God ze op die plaats zal brengen, waar ze hun afgoden zullen moeten neerleggen. En hoe staat het met ons? Trekken wij lering uit deze boodschap en willen wij ook deze weg van gehoorzaamheid van het geloof gaan, zoals we die bij Abraham vinden.

Dan zal God Zich openbaren aan ons, zoals Hij Zich openbaarde aan Abraham en gaan we opbreken naar Bethel en tenslotte van Bethel naar Hebron, om in ongestoorde gemeenschap voor eeuwig met God de Vader te zijn.

Nu willen we gaan zie, hoe Abrahams geloofsweg verder ging en ook, hoe hij een moment faalde. En dat falen leert ons juist nog meer, n.l. het gevaar dat ook ons bedreigt, waar we acht op moeten geven.

Gen. 12:7. *“Toen verscheen de Here aan Abram en zei aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, Die hem verschenen was. Toen brak hij vandaar op”*.

Tot nu toe had hij getrokken en nu breekt hij op om de oude wereld voorgoed te verlaten en zich in een andere, nieuwe wereld te begeven. Dat doet het kruis.

We lezen in Gal. 6:14. *“Maar ik mag ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik de wereld”*. Door het kruis van Golgotha verlaten we voorgoed de wereld, waarin we geleefd hebben en komen we in een nieuwe wereld, naar Fil. 3:20. *“Want wij zijn nu burgers van een rijk in de hemelen”*. Halleluja!

Gen. 12:8. *“Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Bethel”*. Hij trok op naar het gebergte, zijn weg ging omhoog naar het oosten en het oosten mogen we ook vertalen met: de opgang van het licht. Na het kruis gaat onze weg naar boven, want dat kruis is de opgang en de toegang naar het vaderhuis.

Hij ging immers naar het oosten, naar Bethel en Bethel is huis van God. Hoe duidelijk wordt ons dat ook in het Nieuwe Testament gezegd in Ef. 2:17, waar we lezen van die vrede, die eerst aangebracht is in Sichem. *“En bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door hem hebben wij beiden in een Geest de toegang tot de Vader”*.

Daarom is het niet verwonderlijk, dat als God Jacob uit de vreemde in het land brengt en Hij Jacob ook eerst naar Sichem brengt en hij daar al zijn afgoden moet afleggen en begraven en zich moet reinigen met al de zijnen en nieuwe klederen aandoen, dat God dan zegt: *“Maak u op en trek naar Bethel”*. Jacob moest precies dezelfde weg gaan, en dat is ook onze weg. Wij zijn nu pelgrims, op weg naar het vaderhuis.

We gaan weer naar vers 8. *“Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Bethel, en hij spande zijn tent, met Bethel tegen het westen en Ai tegen het oosten”*. Hij gaat zijn tent spannen. Wat wil dat allereerst zeggen?

Hij ging daar wonen in een tijdelijke woning, in een tent. Want Abraham was op weg naar de stad, die hij verwachtte en zolang hij daar nog niet was, had hij een tentwoning voor dit tijdelijke, aardse leven in de verwachting van de stad, die komen zou.

Zo staat het ook in de Hebr. brief, met andere woorden, *“hij ging zich niet meer vast vestigen in deze wereld”*. Anderen zeggen: *“hij sloeg zijn pennen niet meer zo vast in de grond. Hij was op reis naar het land, dat hij verwachtte”*.

Hebr. 11:9. *“Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde”*.

Hij was een vreemdeling en bijwoner en daarom woonde hij in tenten, *“waar hij in tenten woonde met Isaäk en Jacob, die mede erfgenamen waren van dezelfde belofte; want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is”*.

Zo richtte Abraham toen zijn leven in. Hij moest hier natuurlijk tijdelijk blijven wonen, maar hij maakte die woning zo, dat hij elk ogenblik kon optrekken om achter de Heer verder te gaan, want hij verwachtte de stad. Hij zag uit naar de grote dag, die komen zou.

En wat staat er dan bij, waar spande hij die tent? *“Met Bethel tegen het westen en Ai tegen het oosten”*. U weet toch, dat we het ook zo mogen vertalen: Het westen is de nederlaag, het oosten is de opgang. We hebben hier allemaal goddelijke, symbolische spraken, dat moeten we leren.

God illustreert het in Zijn schepping, wat Hij bedoelt. Het licht heeft zijn gang van oost naar west en als wij kinderen van het licht geworden zijn - en dat zijn we geworden bij Sichem, bij het kruis van Golgotha - dan gaat onze gang van licht tot licht, totdat de volle dag aanbreekt.

Abraham spande zijn tent met Ai tegen het oosten, d.w.z. Ai ligt achter hem, daar is hij eigenlijk vandaan getrokken geestelijk. Ai was een koningsstad van de afgoden dezer wereld en het betekent puinhoop,

ruïne. Als u in Israël geweest bent, dan ziet u van Ai niets meer dan een ruïne, God heeft het tot op de huidige dag tot een puinhoop gemaakt.

Ai hebben we verlaten, goddank zijn we uit die puinhoop weggetrokken. Want het oude leven is een puinhoop, dat onder het gericht en het oordeel van God staat. Hij ging uit Ai naar Bethel, ja de gang van het licht en dat moeten wij ook doen.

Paulus zegt: *“Vergetende hetgeen achter mij ligt (dat is Ai), en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt (dat is Bethel), jaag ik om de prijs der roeping Gods”*. Is dat onze geloofswandel? Zo wil God het.

Ook wij wonen immers in een tent, zoals Abraham in een tent ging wonen, zo behoren alle ware, levende gelovigen te zijn. Het wordt zo gezegd in 2 Cor. 5:1. *“Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis”*.

Ja, we zijn op reis. Ook Abraham verwachtte de stad waarvan God de Bouwmeester is. Vers 2. *“want hierom zuchten wij: wij jagen er naar met onze woonstede uit de hemel overkleed te worden, als wij maar bekleed, en niet naakt zullen bevonden worden”*.

We hebben toch ook nieuwe klederen gekregen in Sichem. Jacob zei: *“verwisselt uw klederen”* en wij hebben toch ook onze klederen gereinigd in het bloed van het Lam! *“Want wij, die nog in een tent wonen, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven wordt verslonden. God is het, die ons daartoe bereid heeft en die ons de Geest tot onderpand gegeven heeft”*.

Dat is heerlijk en nu gaan we een nog grotere zegen van dat kruis ontdekken. In het laatste gedeelte van vers 12 staat: *“en hij bouwde daar een altaar voor de Here en riep de Naam des Heren aan”*. Dat is een wonderbare zaak. Wat betekent dat?

Abraham maakt de plaats van zijn tentwoning tot de plaats van het altaar en de grote zegen voor hem en voor ons is daarin gelegen, dat we ons leven hier in het vlees, ons wonen in onze tijdelijke tentwoning, plaatsen onder de kracht en de tucht van het kruis.

Dat altaar, die openbaring Gods, het kruis van Christus, plaatste hij in het leven van iedere dag in zijn nederige tentwoning. Dat is de grote, nieuwe zegen, die dat kruis brengt, dat we nu de verborgen omgang met God mogen hebben, de toegang tot de Vader. Dat kruis is immers de toegang tot de Vader, we zijn nu geen vreemdelingen meer en bijwoners, maar door Hem hebben we de toegang verkregen.

Zo kreeg hij de volle zegen, want het altaar kreeg een heel andere dimensie. Bij dat eerste altaar verscheen hem de Here en kreeg hij een heerlijke openbaring, van wat God ons in Christus gegeven heeft. Maar nu kreeg hij een andere, heerlijke openbaring: hij ging de Naam des Heren aanroepen.

En dat betekent, dat Abraham geen eigen besluiten meer zelf nam, geen eigen initiatieven meer had, maar dat hij de Heer ging kennen in al zijn wegen. “Heer, wat wilt U dat ik doen zal”? De Heer neemt nu iedere beslissing.

De Spreuken dichter zegt het zo prachtig in Spr. 3:5. *“Vertrouw op de Here, met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken”*. Niet bepaalde wegen, nee, al uw wegen. Dat wordt een wonderbaar leven.

Vers 7. *“Wees niet wijs in eigen ogen, maar vrees de Here en wijk van het kwaad”*. Ook Paulus schrijft dat in Col. 2:6-7. *“Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende van dankzegging”*.

Dan gaat het zo immers worden als Gal 2:20 het zegt. *“Met Christus ben ik gekruisigd”*. Daar hebben we de grote zegen van dat kruis. Ikke geen eigen weg meer, maar Hij is mijn Heer. *“Met Christus ben ik*

gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn eigen ik, maar Christus leeft in mij. En voorzover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft lief gehad en Zich voor mij heeft overgegeven”.

Beseffen we wel, wat een geweldige zegen ook dit is van het kruis? Wat we daar uitgedrukt vinden in dat tweede altaar, wat hij bouwde bij zijn tent. Het is de zegen, waar Psalm 37 over spreekt. *“Vertrouw op de Here en doe het goede, woon in het land en betracht getrouwheid. Verlustig u in de Here, dan zal Hij u geven de wensen van uw hart. Wentel uw weg op de Here en vertrouw Hem en Hij zal het maken; Hij zal uw gerechtigheid doen opgaan als het licht en uw recht als de middag”.*

Abraham woonde immers in de weg van de opgang van het licht, van oost naar west, Ai achter hem en Bethel voor hem.

Kijkt u eens, wat Jeremia daarvan zegt in Jer. 33:3. *“de Here zegt: Roep tot Mij en Ik zal antwoorden, en u grote ondoorgroendelijke dingen verkondigen, waarvan gij niet weet”.* Is dat niet heerlijk?

Als we zo dat altaar oprichten in ons dagelijks leven, dagelijks Hem aanroepen en met Hem rekenen, Hem kennende in al onze wegen, dan hebben we Zijn belofte: *“Ik zal u grote, ondoorgroendelijke dingen verkondigen, waarvan gij niet weet”.*

Dat is die wonderbare weg, die steeds omhoog voert, achter de Heer aan. Paulus zegt het in Romeinen 10 immers ook precies hetzelfde, want Abraham is ons lichtend geloofsvoorbeeld in deze zaak.

Rom. 10:12. *“Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen; want al wie de Naam des Heren aanroept, zal behouden worden”.* Dat is heerlijk; je moet wel in een tentje wonen, we zijn wel op reis, maar we hebben de zegen van dat altaar, we mogen Hem aanroepen en kennen in al onze wegen. Dat zijn geweldige dingen.

Nu komen we nog tot het laatste: dat geloof moet beproefd worden. Daarover schrijft 1 Petrus 1:5-7. *“Wie in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Verheugt u daarin, al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoeken bedroefd, opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijkt te zijn bij de openbaring van Jezus Christus”.*

Dat geloof moet beproefd worden als goud, opdat het ons tot heerlijkheid en eer blijkt te zijn en gaat worden.

Zo ging God ook Abrahams geloof beproeven en dan zien we, hoe Abraham eerst faalt. Gen. 12:10. *“Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok Abraham naar Egypte”.* Gebrek en beproeving in het dagelijks bestaan hier op aarde heeft al menige gelovige doen vallen.

Ik denk aan die tragische geschiedenis in het boek Ruth, hoe Elimelech en zijn vrouw Naomi en hun beide zonen - zij woonden nota bene in Bethlehem, in het broodhuis, want dat betekent die naam - naar Moab trekken, als er beproeving komt in de vorm van hongersnood.

In Moab vinden ze wel brood, maar ook de dood, want Elimelech en Naomi horen als gelovige Joden niet in Moab. Moab was een vervloekt, heidens land, dat tot het tiende geslacht onder de vloek van God lag. Dan trouwen die zonen ook nog met Moabitische vrouwen en zowel Elimelech als zijn beide zonen sterven in Moab. Dan wordt Naomi door de nog veel grotere nood, die dan ontstaat, terug gedreven naar Bethlehem.

Zo ging het ook met Abraham en zo gaat het vandaag met menige gelovige, die beproefd gaat worden. Wat is de broodvraag een gevaar! Dat we, in plaats van God te kennen in al onze wegen en desnoods met minder genoeg te nemen, ter wille van de broodvraag een eigen keus gaan doen. Ter wille van een hoger loon, een betere positie in deze wereld, en misschien vind je dan wat meer brood, maar daarbij ook de dood. En weet u wat zo erg is? Van het een komt het ander.

Abraham hoorde niet in Egypte, hij hoorde in het land, dat God hem geweest had. Als hij dan in Egypte komt, dan staat hij weer voor een nieuw dilemma en wordt hij gedwongen een leugenaar te worden. U zou zeggen een halve leugen, want ze was ook zijn zuster, maar een halve waarheid is een hele leugen.

Het ging hem naar de vleze goed; we zien dat Farao hem ter wille van die vrouw alles schonk, schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen en kamelen. Abraham werd zeer rijk, maar mager naar de geest en naar de ziel, want hij had de plaats van het altaar verlaten.

Het allerergste is, dat God niet meer rechtstreeks tot Abraham kon spreken. Dat is vreselijk. Wat nu? Laat God Abraham varen? Nooit en te nimmer. Onze ontrouw doet Gods trouw nooit te niet. Maar het beschamende is, dat God tot Abraham moet gaan spreken door de Farao, deze heidense wereldse machthebber, die door God duchtig geslagen wordt ter wille van Saraï.

Hij krijgt licht over de zaak en laat Abraham op het matje komen. Abraham moet door Farao bestraft worden en de weg gewezen worden. Farao geeft zijn knechten bevel om Abraham en zijn vrouw en alles wat hij bezit, het land uit te zetten. Wat is God groot en goed!

Als we dan niet meer willen horen en ongehoorzaam zijn, dan schakelt God die goddeloze wereld in om ons te corrigeren. Dan moeten de machthebbers der wereld Gods werktuigen worden. Zo geschiedde het ook hier, dat lezen we in vers 20. De weg terug is altijd moeilijker, maar nooit te moeilijk.

Dan lezen we in Gen. 13:3. *“En hij ging van de ene pleisterplaats naar de andere”*. Hij zocht het overal. Zulke gelovigen zijn er. Ze zijn ergens ongehoorzaam geworden en zijn onder de tucht van God gekomen. Maar ze proberen toch op de één of andere wijze daar onderuit te komen en dan gaan ze van de ene gemeente naar de andere gemeente en van de ene samenkomst naar de andere, maar nergens vinden ze rust. Begrijpt u het?

Van de ene pleisterplaats naar de andere. Maar daar moeten ze niet zijn, ze moeten naar de plaats waar ze God hebben verlaten, de plaats van het altaar.

Daar is ook een prachtige geschiedenis van in Lucas 2. Jozef en Maria, de moeder en pleegvader van Jezus, zijn Hem kwijtgeraakt. Ze dachten dat Hij ergens bij familie of kennissen was, maar dan missen ze hem op de terugweg en dan gaan ze Hem zoeken bij vrienden en familie, maar ze vinden Hem niet.

Zulke gelovigen zijn er ook, ze gaan van pleisterplaats tot pleisterplaats; op die conferentie hebben ze wat aan te merken en in die samenkomst vinden ze de vrede niet. Neen, natuurlijk niet, want ze hebben de plaats van het altaar verlaten, ze moeten God gaan aanroepen.

“Roep Mij aan in de dag der benauwdheid en Ik zal u uitredder”. Daar alleen moeten ze zijn, niet in de samenkomst of de conferentie. Ze gaan het zoeken bij mensen, bij die broeder of die zuster en die moeten dan voor hen bidden. Zo was het ook bij Jozef en Maria, maar ze vinden Jezus niet. *“Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders”*? zegt Jezus.

Ook Abraham kon het niet vinden, totdat hij bij Bethel kwam. Vers 3b: *“tot bij Bethel, de plaats, waar zijn tent in het eerst gestaan had, tussen Bethel en Ai”*. Naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had en Abram riep daar de naam des Heren aan.

Toen ging God hem antwoorden. Hij ging weer direct tot Abraham spreken en wordt het contact weer hersteld. Wat had Abraham dan moeten doen in die hongersnood? Niet naar het heiden land vluchten, maar de Heer aanroepen. Hij beproeft het geloof en dan is Hij nog altijd in staat, ook in de grootste hongersnood, te voorzien.

Denkt u maar aan die drie en half jaar in Israël; die weduwe had geen gebrek, haar kruikje met olie raakte niet op en het meel in de pot werd niet minder, tot de dag dat God weer regen gaf. Dat is geloof.

Psalm 107:5 zegt het ook zo mooi. *“Hongerig waren wij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen. Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij redde hen uit hun angsten”*. Leest u die Psalm maar eens helemaal door.

En wat getuigt David in Psalm 34:7. *“deze ellendige hier riep en de Here hoorde, Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden”*. Tenslotte Filp. 4:6-7. *“Weest in geen ding bezorgd, maar laat bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus”*.

Deze grote zegen van het kruis is immers daarin gelegen, dat we nu een vrije toegang hebben tot de troon der genade langs deze verse en levende weg. *“Roep Mij aan zegt de Heer, Ik zal u dingen openbaren, die gij niet weet”*. Hij is dezelfde, ook nu.

We gaan nu verder met Genesis 13, waarin we eigenlijk de geloofsweg zien van twee gelovigen, die van Abraham en die van Lot. Want denk er wel om, Lot was een ware gelovige. Hij was geen naamchristen, hij was een echte rechtvaardige, dat zegt de Schrift zelf. Hij wordt de rechtvaardige genoemd en dat kunnen we alleen zijn door het geloof. Hij werd behouden.

2 Petr. 2:7 zegt. *“Maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel van die zedenlozen, heeft behouden. Want deze rechtvaardige heeft onder hen gewoond, dag aan dag zijn rechtvaardige ziel gekweld door het zien en horen van hun tegen alle wet ingaande werken”*.

Wat is er een onderscheid tussen het einde van de weg van Lot en die van Abraham. Beiden zijn rechtvaardig. Abraham plaatste werkelijk het altaar in het leven van iedere dag, d.w.z. dat hij de weg van de zelfverloochening ging als gelovige. Maar Lot niet en waar kwamen ze uiteindelijk terecht?

Het staat er zo wonderlijk bij elkaar in Genesis 14 en dat is niet voor niets zo. In vers 12 ziet u, waar Lot tenslotte kwam wonen: *“Ook namen zij Lot mede, de zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken af – hij nu woonde te Sodom”*. Dat zijn die heidense koningen, die alle inwoners van Sodom en Gomorra gevangen namen; Lot woonde te Sodom.

In het volgende vers vinden we, waar Abraham woonde: *“Toen kwam een vluchteling en deelde dit mede aan de Hebreëer Abram, hij nu woonde bij de terebint van de Amoriet Mamre, de broeder van Eskol en Aner, die Abrams bondgenoten waren”*.

In de eerste plaats heeft Abraham er een naam bij gekregen van de omliggende wereld. Hebreëer, en dat betekent vreemdeling. Abraham was in de ogen van al de mensen, die volken, die hem omringden, een vreemdeling, een bijwoner.

Ja, hij was een vreemdeling, hij ging de weg van het kruis en daaraan zagen de mensen, dat hij anders was. Maar van Lot wordt dat niet gezegd. Gen. 19:1 zegt, dat Lot in de poort van Sodom zat. Hij was daar geen vreemdeling, hij was een erkend burger. Dat is een kwalijke zaak. Wee u, als de wereld in deze zin wel van u spreekt, en u als één van de hunnen beschouwt. Abraham was een Hebreëer en hij woonde (vers 18) bij de terebint van Mamre, bij Hebron en hij bouwde daar een altaar voor de Here.

Dat altaar ging altijd met Abraham mee, waar hij ook heenging. Hij ging dus de weg der zelfverloochening van het kruis, hij gaf de Here alle eer. We hebben altijd te doen met wonderbare symboliek.

Er staat: *“Abram ging wonen bij de terebinten van Hamre, bij Hebron”*. Hebron betekent *gemeenschap, verbinding*. Wat wil dat zeggen? Doordat Abraham de weg der zelfverloochening ging, had hij een wonderbare *gemeenschap met de levende God, een directe verbinding met God, want hij was verbonden in dat verbond met God*.

Abraham genoot, ondanks het feit, dat hij een vreemdeling en bijwoner was op deze aarde, een innige *gemeenschap met de levende God, verbonden met de hemelingen en de hemel en dan dus ook verbonden met allen die God zoeken*.

Maar Lot woonde in Sodom en Sodom betekent "omsluiting". Lot zat gevangen, doordat hij leefde naar zijn vlees. En dan moet God hem, om hem nog te redden, hem er letterlijk uitgooien. Want die engelen zeggen: "*haast u*" en ze nemen hem bij de hand en trekken hem er uit. Want hij zat daar gevangen, verstrikt in de dingen van het vlees.

Lot is daarom het beeld van de vleeselijke, materialistische gelovige. Maar u ziet het grote onderscheid: hij lijdt armoede naar zijn ziel. We hebben al gelezen, dat hij dagelijks zijn rechtvaardige ziel kwelt. Naar het vlees ging het hem wel, maar zijn ziel werd dagelijks gekweld.

Abraham ontving iets anders: vers 18 zegt: "*Abram sloeg zijn tenten op*". Daarvoor sloeg hij zijn tent op, enkelvoud bij Sichem; nu staat er tenten. Hij woonde daar niet alleen in de gemeenschap met God, maar ook in de gemeenschap met hen, die ook die weg gingen.

En is dat niet zo? Als wij de weg van de zelfverloochening gaan, dan krijgen we niet alleen een wonderbare, directe gemeenschap met God, maar ook met alle gelovigen, die ook die weg gaan, al zijn ze misschien van een andere kring of groep. Maar je herkent elkaar direct en je hebt elkaar lief in de Geest van Christus. Dat is de gemeenschap der heiligen.

Abraham sloeg zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten. Niet enkelvoud, maar meervoud. We hebben immers gezien, dat die terebint (in Sichem een wonderbaar beeld is van dat kruis van Golgotha en het is Gods bedoeling, dat we daardoor terebinten der gerechtigheid worden. (Jes. 61:3)

Nu komen we in de gemeenschap van al deze gerechtigten. Waar u vooral op moet letten is: het waren de terebinten van Mamre en die naam betekent "vettigheid". Lot leed armoede in zijn zielenleven, hij kwelde dagelijks zijn ziel en had geen geestelijk voedsel in deze goddeloze stad, die hem gevangen hield. Hij had het levende manna niet, zijn ziel kon zich niet verkwikken aan het water des levens, dat God met stromen wil geven, omdat Lot de weg niet ging van de zelfverloochening.

Maar Abraham genoot de vettigheid van Mamra. En Mamra betekent niet alleen "overvloed", maar ook "vastigheid". Abraham had vastigheid, niet in zichzelf, maar in die wonderbare, stille gemeenschap met God, die verborgen omgang, die dagelijks zijn ziel voedde en laafde.

Wat een groot onderscheid, vindt u niet, tussen deze twee gelovigen! Lot handelde naar wat voor ogen is, want er staat in Gen. 12:10, als Abraham hem de eerste keus laat maken: "*Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag*". Dat is vreselijk en dat is eigenlijk het begin van de hele zondeval geworden.

Als de verleider door middel van de slang bij het eerste mensenpaar komt en de aandacht op die boom van kennis van goed en kwaad gaat vestigen, dan zag Eva, hoe goed die vrucht was. Ze zag en toen ging ze nemen. Dat is het beeld van de vleeselijke christen, de materialistische gelovige. Hij ziet wat voor ogen is, wat de verleider hem voor ogen schildert, de lusten en de rijkdommen van deze wereld.

"*Lot sloeg zijn ogen op en zag, dat de hele streek van de Jordaan rijk aan water was; voordat de Heer Sodom en Gomorra verwoest had, was zij tot Zoar toe als de hof des Heren*". Het was als een paradijs, maar wat het oog niet zag was, dat het gelijk was aan Egypte. En Egypte betekent immers "duisternis". Het leek uiterlijk wel een paradijs, maar het behoorde tot het rijk der duisternis.

Lot zag alleen het uiterlijke lustoord, maar hij zag niet, wat in vers 13 staat: "*De mannen van Sodom nu waren zeer slecht en zondig tegenover de Here*". Het begon met het zien wat voor ogen was en dan zegt vers 11: "*Dus koos Lot voor zich*".

Lot is het beeld van de vleeselijke gelovige, die zichzelf nog zoekt en er altijd beter van tracht te worden, zelfs in het geloofsleven. Hij zet zichzelf in het middelpunt. "*Dus koos lot voor de gehele streek van de Jordaan*" en het gevolg van die keuze was: Hij breekt op naar het oosten.

Denkt u erom, Abraham en Lot hadden hun tenten opgeslagen (daar was Lot ook bij) tussen Ai en Bethel, met Ai in het oosten en Bethel in het westen. Abraham ging de weg van het licht, naar Bethel

toe. Hij brak ook op, maar om te gaan naar het huis van God, naar Bethel. Lot gaat de andere kant op, naar het oosten. Hier scheiden hun geloofswegen.

Wat zijn nu verder de gevolgen? Vers 12. *“Lot vestigde zich in de steden van de streek”*. Hij ging zich vestigen, het ging hem wel naar het vlees. Er was overvloed voor zijn kudde en al wat maar aangenaam was voor het dagelijks leven. En dan staat er nog zo tragisch: *“hij sloeg zijn tenten op tot bij Sodom”*.

Hij was er nog niet dadelijk midden in; hij ging er eerst buiten wonen. Geef de duivel maar een pink en spoedig heeft hij je helemaal te pakken. Eerst zat hij buiten Sodom, maar even verder lezen we, dat hij er midden in zat. In de poort nog wel, hij was een ereburger. Wat een tragiek!

Ook Lot was indertijd meegetrokken met Abraham naar Egypte, maar Abraham had de les, die God hem daar gaf geleerd. Lot niet, dat is dubbel tragisch. Ik zal het u aantonen. Weet u wat de naam Lot betekent?

Het is de Hebreeuwse naam voor sluier, bedekking. Wij zeggen wel eens: die broeder of zuster heeft een bord voor hun hoofd. Dat had Lot ook, hij had een sluier. Lag dat aan de Heer? Nee, dat kwam omdat hij niet de weg van de zelfverloochening wilde gaan en dan kan God niet meer direct tot hem spreken, zoals Hij het ook niet meer kon bij Abraham in Egypte.

We moeten weer op de plaats van het altaar komen dan krijgen we weer een klare, open hemel en dan gaat de sluier weg. Zo is Lot ook het beeld van het onwedergeboren Israël. En daarom mogen we hen niet oordelen, dat ze b.v. verloren zouden gaan, want ze hebben nog een sluier voor hun aangezicht, een bedekking.

Dat zegt Paulus toch in het bekende gedeelte van 2 Cor. 3:14-15, waar hij het vleselijke Israël aanhaalt. *“Maar hun gedachten werden verhard, want tot heden toe blijft dezelfde bedekking over de voorlezing van het oude verbond zonder weggenomen te worden, omdat zij slechts in Christus verdwijnt. Ja, tot heden toe ligt, telkens wanneer Mozes voorgelezen wordt, een bedekking (een Lot) over hun hart, maar telkens wanneer iemand zich tot de Here bekeerd heeft, wordt de bedekking weggenomen”*.

Als Lot maar de weg teruggegaan was, dan was die sluier van hem afgevallen en had hij, net als Abraham, een klare gemeenschap gekregen.

Je hoort zo dikwijls gelovigen zeggen: “God spreekt niet tot mij, ik krijg geen antwoord op mijn gebed”. Dat ligt hieraan, onderzoek u zelf maar. Wilt u de weg van zelfverloochening gaan en het kruis de plaats geven in uw dagelijks leven, die Hem toekomt? Dan hebt u een geopende hemel, dan is er geen sluier.

Dan zegt de Heer: *“Roep Mij aan, en Ik zal u antwoorden”*. Want door Hem hebben we een vrije toegang tot de troon der genade, dat is heerlijk: Telkens als iemand zich bekeert tot de Here, wordt de bedekking weggenomen. O, had Lot dat maar gedaan. *“De Here nu is Geest; en waar de Geest des Heren is, daar is vrijheid. En wij allen, die met een aangezicht waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen”*. (vers 7)

Dan kom je vanzelf in Hebron terecht, dan zit je niet meer gevangen in Sodom. Gevangen door de vorst van deze wereld. Ja, als we de schatten van deze wereld nog zoeken, dan worden we gevangen genomen en verblind door de demonen en dat is Sodom. En dan is de remedie niet om de demonen eruit te gooien, nee, beslist niet. Die moeten erin blijven, opdat ze in grote nood komen en terugkeren naar het altaar, de wonderbare weg van het kruis.

Lot heeft de les, die God Abraham en hem in Egypte had gegeven, niet geleerd. Abraham wel. Ook hij had eerst gezocht, wat het aangenaamste was voor het vlees. Er was honger daar in het land, welnu, dan gaan we maar naar Egypte, naar de wereld, daar vinden we het.

En het ging Abraham naar het vlees goed in Egypte, dat lezen we immers in Gen. 12:16. *“En hij (de Farao) deed Abram wel, om harentwil (om Sarai), zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven en slavinnen, ezellinnen en kamelen ontving”*.

Maar alle rijkdom, die we niet van God Zelf uit genade geschonken krijgen, daar rust Gods zegen niet op, maar een vloek. En dat blijkt ook wel, want dan lezen we dat Abraham van God een flinke klap krijgt met de kromme stok. Die kromme stok is farao, die hem er uit zet en hem zijn vrouw teruggeeft. Want met al die weelde was hij bijna zijn vrouw kwijt geraakt.

Hoe gebeurt dat ook vandaag nog onder de kinderen Gods, omdat zij de weg van de zelfverloochening niet willen gaan. Ze willen nog genieten van de vleespotten van Egypte in plaats van tevreden te zijn met het manna van de hemel en dan gaan ze nog klagen ook, dat hun kinderen de wereld in gaan of hun man een andere vrouw heeft genomen.

Dat dreigde bij Abraham ook. Zijn vrouw was hem al afgenomen, zijn Sarai, was hij al kwijt. Als God toch eens niet tussenbeide gekomen was; maar Zijn plannen falen niet. Laten wij toch de lessen leren.

Abraham had zijn les geleerd, want hij zag, dat op die rijkdom die hij niet direct van God ontvangen had, geen zegen rustte. Zeker, als God ons veel aardse goederen toevertrouwt, is dat op zichzelf niet verkeerd, mits het maar van God gegeven is en we daar goede rentmeesters over zijn en Hem ermee dienen.

Abraham was een geestelijk christen, hij was bezittende als niet bezittende. Zoals Paulus zegt in 1 Cor. 7:30. *“Die kopen, als zouden zij er niets van behouden; die van de wereld gebruik maken, als zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken. Want het uiterlijk deze wereld is bezig te verdwijnen”*. Abrahams hart hing er niet aan, maar hij diende en vereerde God ermee, want hij had zijn les goed geleerd, n.l. dat er een vloek ligt op aardse rijkdom, die niet uit Gods hand komt.

We gaan naar Gen. 13:2. *“Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan goud”*. Niet alleen, wat God hem geschonken had, maar ook wat Farao hem er nog bij gegeven had. En het gevolg daarvan was: twist, ruzie. Want ook Lot was rijk en dan krijgen ze ruzie, want dat kan het land niet dragen. Was het niet veel beter om maar wat minder te hebben? Om dan in vrede met elkaar te blijven.

Ook onder de christenen van vandaag zijn vele Lots. Ik ben bang, dat hier in het westen de meesten Lots zijn. Ze hebben een sluier en zoeken de tijdelijke dingen met alle verschrikkelijke gevolgen van dien: ruzie. Het boek Spreuken was toen nog niet geschreven, maar Abraham had Spr. 17:1 in zijn hart. *“Beter een droge bete en rust daarbij, dan een huis vol vleesspijzen, waarover men twist”*.

Waarom weten we dat Abraham zijn les goed heeft geleerd? Hij wordt later weer daar op beproefd, weer op aardse dingen. En weer door een vorst, die hem vorstelijk wil belonen, n.l. de koning van Sodom. Er werd hem een vorstelijk geschenk aangeboden. Dat mag je toch wel aannemen?

Neen, Abraham wist ook al, wat in Spreuken staat: *“Wat van de goddelozen komt, is de Here een gruwel”*. Hij wil er geen schoenriem van hebben.

Gen. 14:21. *“De koning van Sodom nu zei tot Abraham: Geef mij de mensen en behoud de have voor u. Abraham had immers gevochten, het ging om Lot, en wat hem uit die rijke steden werd aangeboden, was niet gering. Doch Abraham zei tot de koning van Sodom: Ik zweer u bij de Here, bij God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde: zelfs geen draad of schoenriem van het uwe zal ik nemen, opdat gij niet kunt zeggen: ik heb Abraham rijk gemaakt. Geenszins”*.

Abraham wist, als je maar iets daarvan neemt, dan nemen ze jou tenslotte helemaal. Dat was met Lot gebeurd. Eerst ging hij bij Sodom wonen en tenslotte zat hij midden er in. O, de duivel doet dikwijls vorstelijke aanbiedingen aan Gods kinderen, het kan je zomaar in de schoot vallen. Maar als je het aanneemt, heeft hij macht over je op dat punt en kom je in Sodom terecht. We weten nu, wat die naam betekent: *“omsluiting”*.

Abraham beërft alles, al woont hij hier als vreemdeling en bijwoner. Zodra de scheiding komt tussen deze twee zegt God in Gen. 13:14. *“En de Here zei tot Abraham, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op en zie de plaats waar gij zijt naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, wat ge ziet, zal ik u en uw nageslacht geven”*.

Nu laat God zijn ogen zien, het is een heel ander zien, dan Lot deed. Lot zag wat voor ogen was en koos voor zichzelf; maar nu gaat God voor Abram kiezen en laat Abram veel grotere dingen zien.

Straks mag hij ze ook opslaan naar de hemel. *“Zie naar de hemel en tel de sterren, als je kunt. Zo zal uw nageslacht zijn”*. Hij wordt erfgenaam van aardse en hemelse dingen. *“Het gehele land zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven, voor altoos”*. Ja, God heeft het beloofd en Hij doet het.

En nu het einde van deze twee. God geeft Lot nog een keer een les. Er komen heidense koningen, die de steden veroveren en ook Lot wordt gevangen genomen en raakt al zijn have kwijt. En dan is het nog de gelovige Abraham, die er met een leger achteraan trekt en zijn vleselijke broeder met al zijn have bevrijdt.

Dat is toch wel genade; naar het goddelijk recht was het goed geweest, als hij alles kwijt was geweest, maar God geeft genade ook voor de rechtvaardige Lot en hij krijgt nog weer alles terug. En wat doet hij nu, gaat hij weer bij Abraham wonen? Nee, hij trekt weer Sodom binnen. O, wat hardleers.

En dan moet nog de straf van God over deze goddeloze steden komen, dan komt het gericht. Maar God gedenkt in dit ontzettende gericht het gebed van Abraham voor Lot en haalt hem eruit. Gen. 19:29. *“Toen God de steden der streek verwoestte, gedacht God Abraham en Hij leidde Lot uit het midden der omkering, toen Hij de steden, waar Lot gewoond had omkeerde”*.

Abraham was een voorbidder. Als God hem bekend maakt, dat de maat vol is van Sodom en Gomorra, dan zegt Hij: Ik ga Sodom en Gomorra vernietigen. Maar dan laat Abraham God niet gaan, dan staat er: *“Hij bleef nog staan voor de Here”*. God kon geen schrede doen en dan gaat Abraham pleiten voor dat Sodom.

“Gij zijt de rechtvaardige, heilige Rechter: zult Ge dan, als er nog vijftig rechtvaardigen zijn, die stad omkeren? Dat kunt ge niet doen”. Eigenlijk zegt hij: *“dat mag U niet doen”*.

En dat is welgevallig voor God en Hij zegt: *“Nee, dan zal Ik niet doen”*. Maar Abraham laat niet los, hij gaat door tot er tenslotte tien overblijven. Wat een wonderbare voorbidder. Laten we ook hierin Abrahams zaad genoemd mogen worden. Laten wij ook strijdbare helden zijn, die in het gebed aanhouden voor gebonden zielen.

Gods genade en trouw blijven voortdurend bestaan. Hij redt het leven van Lot, maar hoe! Hij wordt wel gered, maar hij heeft verder alles verloren. Hij heeft wel het leven, maar gaat als naakt in. Want we vinden Lot in een spelonk buiten Zoar en hij bezit niets meer, geen have, geen goederen; hij heeft alleen nog een paar dochters en die zijn ook al vergiftigd door de geest van Sodom.

En daarom heeft hij een vervloekt nageslacht. Is dat niet verschrikkelijk! Wel gered, als een brandhout eruit gehaald, maar ook alles verloren.

Paulus zegt in 1 Cor. 3. *“Het werk zal verbranden van hen, die gebouwd hebben met hout, hooi en stoppelen, doch hijzelf zal gered worden als door vuur”*, als naakt.

Hoe anders is Abraham. Hij gaat de weg van de zelfverloochening en hij opent daarmee voor zich een hemel. De Here verschijnt aan hem en dat ontvangt de gelovige, die deze weg wil gaan. Gen. 17:1. *“Toen Abram negen en negentig jaar oud was, verscheen de Here”*.

Hij sprak niet alleen, Hij verscheen aan hem. En in Gen. 18:1 weer: *“En de Here verscheen aan hem bij de terebinten van Mamre”*. En het heerlijkste is, dat de Here met Abraham avondmaal gaat houden. Hij gaat met hem eten. Abram zegt: *“zet u toch neer”* en de Here doet het.

Dat is toch wat, dat de Almachtige bij je op bezoek komt met een paar heilige engelen! En Abraham richt de tafel aan en de tafel is in 't bijzonder de innige gemeenschap en dan spreekt God daarna tot Abraham: *“Zou Ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen”*? Zo wordt Abraham een voorbidder. God noemde Abraham Zijn vriend.

Wie een vriend van deze wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God, maar als we de wereld verzaken en haar lusten, dan krijgen we een heerlijke gemeenschap met God.

Dat is het, wat God voor de Zijnen heeft weggelegd. En Lot? Hij wist er niets van, dat de tijd gekomen was, dat Sodom en Gomorra omgekeerd zouden worden. Hij vermoedde het misschien wel, want hij zag wel de zonde, maar hij was niet op de hoogte van Gods gang. God kon niet direct tot hem spreken, God kon met hem geen verborgen omgang hebben.

God zit aan de tafel in Abrahams tent, maar Hij kon niet komen in Lots huis. God zend Zijn engelen om hem nog te redden en die engelen ontvangt hij in Zijn huis. Lot wordt gered, maar hij ontvangt een mindere heerlijkheid. En zo is het ook voor de gelovigen; minder loon en kroon.

Als de Here komt, ontvangt hij loon en kroon, die de weg van het kruis heeft willen gaan. Jezus zegt: *"Die zichzelf zal willen verliezen om Mijnentwil, die zal het vinden"*.

Als de Here komt, zullen allen, die door het geloof rechtvaardig zijn, behouden worden. Daar ben ik van overtuigd. Maar er is een onderscheid; de één krijgt loon en kroon, de ander gaat als naakt in. De één behoort bij de Bruid des Lams, straks de vrouw des Lams en de anderen mogen genodigden zijn aan Zijn tafel misschien.

Zij derven veel. Laten we toch de les leren en niet als Lot een bord voor ons hoofd hebben. Volg toch de Heer na zoals Abraham Hem navolgde en zoals ook Paulus het zegt in Filp. 3:17. *"Broeders, weest allen zijn navolgers, want velen wandelen anders, ik zeg het u wenende, als vijanden van het kruis van Christus. Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus verwachten"*.

Ja, Hij komt spoedig! *"Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn heerlijk Lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij Zich alle dingen kan onderwerpen"*.

Maranatha, Jezus kom.

Amen.